

Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em

Contents

Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	16
11. Chương 11	19
12. Chương 12	20
13. Chương 13	21
14. Chương 14	21
15. Chương 15	22
16. Chương 16	23
17. Chương 17	25
18. Chương 18	26
19. Chương 19	27
20. Chương 20	28
21. Chương 21	29
22. Chương 22	30
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	35
27. Chương 27	36
28. Chương 28	37
29. Chương 29	38
30. Chương 30	39
31. Chương 31	40
32. Chương 32	41
33. Chương 33	42
34. Chương 34	43
35. Chương 35	45
36. Chương 36	46
37. Chương 37	47
38. Chương 38	48
39. Chương 39	49
40. Chương 40	49
41. Chương 41	51

42. Chương 42	52
43. Chương 43	54

Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, học đường, truyện ngắn, truyện sủng,. . . Nội dung chính của câu chuyện nói về những điều xảy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-yeu-em-nen-muon-co-em>

1. Chương 1

Sáng nào cũng như sáng nào Lộc Hàm đều dậy rất sớm để đi tập thể dục quanh công viên, hôm nay trời có vẻ rất đẹp và mát mẻ lạ thường có lẽ là do tác động của trận bão hôm qua. Trong lúc anh đang chạy quanh bờ sông thì đột nhiên từ xa một cô gái tóc ngắn màu hạt dẻ hốt hoảng chạy đến lao vào người anh khiến anh té nhào xuống sông, nhưng cô gái cũng không thèm để ý mà chạy vụt mất, thế là anh bơi nhanh vào bờ, leo lên rồi chạy thật nhanh theo cô gái.

«Nè cô kia đứng lại cho tôi,nếu như cô mà còn chạy nữa thì tôi sẽ báo với cảnh sát cô cố ý giết người »

Cô gái đứng lại, xoay người nói: « Anh có giỏi thì báo đi tôi trả sợ..lêu lêu..hôm nay chỉ chơi đùa tới đây thôi, tạm biệt»

« Cô..haiz thôi bỏ đi coi như mình gặp xui vậy, về nhà thôi»

Về tới nhà:

« T hưa ba mẹ con mới về»

« Về rồi à, sao mà người ướt thế này?»

« Không có gì, chỉ là lúc đang chạy bộ thì bị một con chó lao tới đẩy xuống sông»

« haiz.. Chó nhà ai mà lại lộng hành đến vậy, đúng là không có phép tắc gì cả»

« Được rồi được rồi, mẹ mau vô nấu ăn đi con đói chết rồi, không ăn đồ mẹ nấu con sẽ chết mất»

«Cái thằng này, chỉ được cái dẻo miệng»

« Thế mới là con mẹ chứ, à ba đâu mẹ?»

« Ông còn làm được gì, cứ sáng sớm ra là chui vào phòng Sách, trả biết ông làm gì trong đó»

« Vậy con Lên lầu tắm đây»

« Lệ Lên đây nhé»

« Vâng »

Nói chuyện với mẹ xong Lộc Hàm Lên lầu tắm rửa sạch sẽ rồi chạy qua phòng sách.

Cốc cốc

~« Vào đi »

« Ba »

« Ừm, có chuyện gì không »

Chạy tới ôm cổ ba: « Đâu có gì đâu, chỉ là nhớ ba quá thôi »

« Được rồi được rồi, có gì thì nói lun đi, có phải tiền tiêu vặt tháng này hết rồi đúng không? »

« Hihi, vẫn là ba hiểu con »

« Gớm, ông tôi còn không còn không hiểu thì ai hiểu ông đây, thiệt tình » Nói xong ông thò tay vào túi lấy tiền đưa cho Lộc Hàm « Không được để mẹ biết nghe chưa, nếu không bả lột xác ta mất »

« Con biết rồi, ba yên tâm, yêu ba nhất lùn, chụt chụt »

Mẹ Lộc Hàm đứng dưới lầu gọi lớn: « Hai ba con mau xuống ăn cơm kẻo nguội »

« Vâng »

Thế là ba Lộc Hàm và anh cùng nhau xuống ăn cơm, ăn cơm xong anh vội đeo ba lô Lên rồi đi học, trong lúc đó ba mẹ anh có vẻ rất lo lắng.

« Không biết nó như vậy được bao lâu, huhu tôi sợ nó khô phục trí nhớ lắm ông ạ »

« Chuyện gì đến rồi sẽ đến, cho tới lúc đó hãy chăm sóc nó thật tốt »

« Ừm »

- -Hết chap 1-

2. Chương 2

Trên đường đi học:

« Haiz...mới sáng sớm đã kẹt xe rồi, cũng may là sắp tới trường, nếu trễ ông ba chủ sẽ đuổi việc tôi mất »-Chú tài xế Trịnh

« Vâng »

Trong lúc thần thờ ngồi nhìn bên ngoài cửa xe, anh đột nhiên nhìn thấy cô gái hồi sáng.

« Là cô ta? »

« Ai vậy ạ »

Anh vội vã mở cửa xe quay đầu lại nói với chú tài xế:

« Cháu đi trước đây, chú về trước đi » rồi chạy theo cô gái. Chú tài xế trong xe ngạc nhiên, vội thờ đầu ra ngoài cửa hét lớn:

« Không được đâu cậu chủ, cậu mau quay lại xe nếu không về đến nhà ông ba chủ sẽ la tôi mất »

« Không sao đâu cháu sẽ nói với ba mẹ giúp chứ, chú cứ yên tâm về đi »

« Haiz...mong cậu ấy sẽ luôn lạc quan và sống vui vẻ như vậy đừng như 5 năm trước... ».

Lộc Hàm chạy theo cô gái, anh đi đằng sau hù cô ta một cái.

« Chào, ta lại gặp nhau rồi ».

Cô gái hốt hoảng, tức giận quay ra đằng cười, vỗ vai anh rồi nói:

« Bạn học à, chúng ta không quen biết nhau, lần sau đừng chơi vậy nhé, sẽ làm người khác rụng tim đấy ».

Anh mỉm cười, vỗ vai cô gái hơi mạnh rồi nói một cách mỉa mai:

« Đương nhiên là chúng ta quen biết nhau rồi, hồi sáng mới gặp nhau lần đầu mà ai đó đã cho tôi uống nước, không nhớ sao? ».

Cô gái tức giận hất tay anh ra, xoa vai nói:

« Có biết là đau không hả?... khoan..chờ chút đã..anh nói tôi..anh?»

« Phải»

Cô gái gượng gịu quay ra chỗ khác nói nhỏ:

« Tiêu rồi tiêu rồi sao anh ta lại ở đây? Có phải muốn trả thù mình không? Trước hết phải thoát khỏi đây trước đã,..đúng đúng, phải thoát trước đã».

Anh cảm thấy cô gái có cái gì kì quái, anh vỗ vai bảo:

« Có chuyện gì vậy? ».

Cô gái quay sang nhìn anh cười:

« Đại ca nếu không cho gì tôi xin đi trước» rồi chạy đi, anh liền nắm chặt vai cô:

« Cô định bỏ chốn? », cô gái hốt hoảng quay lại nói:

« Không có tôi nào dám»

Rồi cô từ từ lùi ra phía sau, rồi chạy thật nhanh:

« Tên thối tha, cho anh uống nước sông thật là đúng đắn, đừng để tôi gặp anh nếu không anh biết tay tôi». Anh ngẩn người rồi cười:

« Thú vị lắm »

Còn~

3. Chương 3

Reng reng

~Tiếng chuông lớp vang lên, cô giáo bước vào, lớp nhanh chóng im lặng chờ lệnh của lớp trưởng

« Cả lớp đứng.. Nghiêm.. Chào »

«Các em chú ý! Hôm nay cô có 2 tin, 2 tin vui và 1 tin buồn, các em muốn nghe tin nào trước»

« Tin vui ạ»

« Tin vui là lớp chúng ta hôm nay có học sinh mới»

«Oh»- bàn tán xôn xao

«Trật tự, bạn ấy đến từ Bắc Kinh...»

« Bắc Kinh? Không phải là Trung Quốc sao?- bàn tán xôn xao

« Trật tự, chúng ta hãy cho tràng pháo tay chào đón bạn ấy »

Bộp bộp bộp

~Cô gái bước vào cả lớp hò reo bàn tán xôn xao khiến cho cô gai lo lắng và sợ hãi, cô giáo lại gần vỗ vai nói:« Không Sao em đừng lo lắng, em hãy giới thiệu về bản thân mình đi!» Trong lúc đó Lộc Hàm đang đọc sách thì bạn thân của anh tên Nhật Nam giật cuốn sách.

« Lớp ta có học sinh mới kìa», anh tức giận nói « Thằng khốn, trả đây coi không thấy tao đang học bài à!»

«Học gì mà học mày nhìn nhỏ mới tới kìa, nhìn nó xinh đẹp dễ thương thật đấy nhưng tiếc là không ai chào đón nó»

Giật lại cuốn Sách đọc tiếp, « Tại sao? »

« Tại vì nó đến từ Trung Quốc »

Anh ngạc nhiên quay lên bảng nhìn cô gái, « Là cô ta »

« Sao vậy? Mà quen nhỏ đó sao? »

« Thì cứ cho là vậy đi »

« Học sinh mới, học sinh mới, em giới thiệu cho các bạn biết đi »

« À dạ..giới thiệu »

« haha chúng mày nhìn nó khờ khạo chưa kìa »- học sinh cấp biệt

« Haha »

« Trật tự »

« Xin..xin.. chào các bạn...tôi..tôi.. tên là Linh...Nhi, tôi...tôi đến từ Bắc kinh, rất...rất vui được gặp các bạn! »

« Mà bị ngọng à sao nói chuyện vấp thế? Hay là mày không học lớp 1 »- học sinh cấp biệt nói chuyện với giọng mỉa mai

« Haha.. »

« Trật tự, Linh Nhi em mới đến không biết gì thì hỏi cô, ai ăn hiếp em thì nói với cô »

« Vâng, cảm ơn cô »

« Vậy có ai muốn ngồi cùng bạn Linh Nhi không? »

« Không ạ.. »- xôn xao

Phía cuối lớp

« Đây mày thấy chưa, không một ai muốn ngồi với nó, tao thấy tội nghiệp thật, nếu như nó không đến từ Trung Quốc thì tốt rồi, mọi người... »

Lộc Hàm đứng dậy « Thưa cô, kế bên em còn có chỗ, cô cho bạn ấy xuống đây đi »

« Vậy em xuống đó đi »

« Vâng »

Linh Nhi bước xuống đi thẳng về phía Lộc Hàm, lúc sắp tới thì đột nhiên có ai đó gạt chân té ngã vào Lộc Hàm, hai người ôm sát vào nhau, khiến đám con gái tức giận. Lộc Hàm nhẹ nhàng giúp cô đứng vững rồi lôi cô vào chỗ ngồi rồi nói:

« Học sinh mới! Chào cậu! ». Linh Nhi vẫn còn buồn không biết nói gì nên chỉ nói:

” Cảm ơn ” rồi gục đầu xuống bàn. Thấy vậy Lộc Hàm nhẹ nhàng vỗ vai cô, nói:

« Buồn thì cứ khóc, có tôi ở đây không ai để ý đâu, cậu cứ khóc thoải mái »..

Linh Nhi không kiềm chế được mà oà ra khóc.

- - - - -

« Cô ơi mau thông báo tin buồn đi »

« Tin buồn là bạn Linh Nhi chỉ học ở đây 1 tháng thôi, bởi vì mẹ bạn về quê nên bạn mới tạm thời học ở đây, các e hãy quan tâm bạn một chút »

« Yeah! »

« Tao mong nó đi sớm càng tốt, 1 tháng này hãy tận dụng nó thật tốt, Linh Điền tao sẽ chăm sóc mày cẩn thận »

« Haha... »

Còn~

4. Chương 4

#Đoản_tiếp: Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em chap 4:

- -Giờ ra chơi:

« Này cậu ổn chứ? »

« Không sao, tôi ổn rồi, tôi đi rửa mặt.»

«...»

- - Phòng vệ sinh:

« Ê Linh! Lớp tụi mày có học sinh chuyển đến hả!? Nghe nói nó từ Bắc Kinh chuyển đến? Nó tên là gì ý nhỉ? »

« Linh Diên »

«? »

« À nó là Linh Nhi nhưng tụi tao thích cái tên Linh Diên hơn, bởi vì rất hợp với nó, đường đường là con dân Trung Quốc chuyển qua Việt Nam học nó có điên không? Mặc dù là do mẹ nó về đây nên nó mới tạm thời học ở đây nhưng tao vẫn thấy nó điên nên mới gọi như thế. »

« À! »

« Mà điên không chứ, nó chỉ là một đứa bình thường mà dám đi cưa dẫn Lộc Hàm, tại sao anh ấy lại cho nó ngồi cùng chứ, thật tức chết được »

« Thật sao!? »

« Đúng vậy! Thù này không báo tao không phải là tao, tao sẽ cho nó phải biết thế nào là lẽ độ! »

« Đúng, đúng đúng »

« Đi »

- — Bọn họ vừa đi khỏi Linh Nhi đi ra, mắt cô đỏ hoe như sắp khóc, cô rất buồn, rửa tay xong cô chạy lên sân thượng ngồi khóc. Đúng lúc đó có một người cầm cục giấy ném vào đầu cô từ trên cao.

« Này! Yên lặng được không? Không thấy tôi đang ngủ sao? »

« Xin lỗi...nhưng cậu là ai? »

« Học sinh mới tới phải không!? Không biết tôi cũng phải...có phải là bị ăn hiếp đúng không »

gật đầu

phì

Anh ngồi dậy nhảy xuống đất, đi lại gần cô, xoa đầu cô, nói:

« Gọi tôi là Bân Bân, sau này ai ăn hiếp bạn thì nói tôi, tôi sẽ chém chúng thành mảnh...coi như đây là món quà cảm ơn khiến hôm nay tôi vui đi »

« Phì...cảm ơn nhưng mà...Bân Bân...haha...xin lỗi do tên cậu quá hài hước!(cô ôm bụng cười lớn) »

Anh xoa đầu cô, nói:

« Cười được là tốt, sau này có chuyện gì thì cứ nói với tôi, đừng giấu trong lòng »

gật đầu

- —-

Còn~

5. Chương 5

- -Đến giờ học:

« Đến giờ vào học rồi về lớp đi »

« Ừm...mà cậu nè...trong trường Lộc Hàm nổi tiếng lắm hả!? »

« Sao cậu biết cậu ta!? » anh ngạc nhiên đáp

« À...cậu đừng hiểu lầm...chỉ là bạn cùng bàn thôi...chỉ muốn tìm hiểu 1 chút để biết ý mà »

« Ô! Hóa ra là vậy! Cậu ta là idol nổi tiếng được rất nhiều người yêu thích, nhưng không một ai biết rằng cậu ta rất nguy hiểm... »

« Nguy hiểm!? »

« À...không có gì đâu mình chỉ nói tào lao thôi...đến lớp rồi kìa...vào đi » anh nhanh chóng đẩy cô đi như không muốn cho cô biết chuyện gì đó.

« Tạm biệt... »

vẫy tay xua xua

« la la là lá la là...la la là lá la là » cô vui vẻ tung tăng hơn hở vào lớp mặc cho mọi người bàn tán xôn xao. Thấy cô vui vậy Linh nổi điên giang chân ra, cô ta nhào ra đằng trước, miệng vẫn cười đứng dậy đáp:

« Xin chào, cẩn thận, từ sau đừng để chân giữa đường nếu không sẽ bị người ta đạp đó »

«...» Linh tức chết không thể nói được lời nào

- —————

« Ô! Ghê ta, mới đó mà đã biết chống lại tụi nó, khâm phục khâm phục » Lộc Hàm chấp hai tay lại bái phục cô

« Đương nhiên » cô vênh mặt lên đáp lại

« Thế mới là cô... » anh vỗ vai cô cười nhẹ

« Haha...chứ sao »

« Tự tin quá mức:v »

« À đúng rồi...cậu là idol của trường sao? »

« Đúng vậy...vậy thì làm sao?...Mà làm sao cô biết? »

« Một anh đẹp trai nói »

« Một anh đẹp trai? Đẹp hơn tui không? »

« Bằng, nhưng anh ấy tốt hơn anh »

« Gớm..Chắc chắn là xấu rồi..Làm gì có ai đẹp bằng tui » anh nghênh ngang đưa tay lên vuốt tóc

« Tự luyến vừa vừa thôi »

« Hai người đã nói gì vậy? Đừng nói là mới quen nhau mà ôm ôm ấp ấp rồi nha » anh đưa tay chọt chọt vai cô

«...Quên rồi..» cô đỏ mặt quay Lên bảng »

« Hừ...keo kiệt » *không thèm chơi với mấy người *

« Các em chúng ta bắt đầu học bài mới »

«@&•&~ @»

« Bài này có ai biết làm không!? »

Cả lớp im phăng phắc, chỉ có ở dưới cuối lớp một cánh tay nhỏ nhấc đưa lên, cô giáo nhìn chăm chăm (bởi vì cô giáo bị cận nên khó nhìn), cả lớp cũng quanh xuống nhìn rồi bàn tán, thấy vậy, có một người nào đó dùng cánh tay vạm vỡ của mình kéo cánh tay nhỏ của ai kia, rồi giơ tay còn lại lên.

« Được rồi, Lộc Hàm em lên bảng đi, lớp trưởng gương mẫu có khác. »

« Lộc Hàm, Lộc Hàm, ohoho » cả lớp đều nghe thấy tiếng đám con gái hồ reo, riêng cô vẫn ngồi đó lẩm bẩm một mình

« Sao lại không cho tôi lên? Tôi biết làm mà »

« Không thấy mọi người nhìn à, cô lên mà thì chi có ăn dép, dù cô có làm đúng thì tụi nó còn bàn tán kinh khủng hơn nữa, muốn chết thì cứ lên »

«...» (cô đỏ mặt) *cậu ta là đang bảo vệ mình ư?* trong lúc cô đang mơ mộng thì 1 câu nói được thốt ra làm vỡ tất giấc mộng ảo huyền:

« Đừng có mà tự luyến, tại tôi chỉ muốn yên bình thôi, cả ngày toàn nghe tin của cô đã làm tôi phát điên rồi »

«...»

Còn~

6. Chương 6

#Đoạn_tiếp: Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em

chap 6:

« Mưa rồi...hôm nay mình không mang dù... Xui xẻo thật » trong phòng học cô nhìn ra cửa sổ thấy trời mưa, mặt buồn hiu lại.

« Nếu không phiền lát tôi đưa cậu về »

« Không cần đâu lát nữa mình gọi mẹ đến đón »

« Được rồi tùy cậu »

«...»

Giờ ra về bác tài xế của Lộc Hàm đến đón, anh lên xe, đi một đoạn anh nhìn thấy cô nên kêu dừng lại.

« Sao cậu còn ở đây? »
« Mẹ tôi không nghe máy »
« Vậy lên xe đi tôi trở về »
«...Tôi...không...nhưng... »
« Không nhưng nhị gì lên đi tôi đưa cậu về »
* bíp bíp*
« Bân Bân sao anh lại ở đây? »
« Mẹ em đang ở nhà anh kêu anh đón em »
« Sao mẹ em lại ở nhà anh? »
« Lên xe đi rồi nói tiếp »
« Ủ...được »
« Còn tôi thì sao? »
« À...ừm...tạm biệt cậu...mai gặp »
«...»

phập anh tức giận đóng cửa xe thật mạnh

« Cậu chủ thích cô bé đó sao? »
« Thích gì mà thích ai thèm thích cô ta...người gì đâu ngoài học hành ra thì cái gì cũng ngu...tức chết được »
* Phì, vậy mà nói không thích, hihi cậu chủ nhỏ giờ đã trưởng thành rồi, nghi, chắc ông ba chủ sẽ vui lắm đây *
« Chú cười cái gì, đi thôi, cháu đói rồi »
« Được...được »
Anh lái nhai suốt dọc đường về đến nhà thấy mẹ mà vẫn lái nhai lên phòng cũng lái nhai, tằm cũng lái nhai... Thấy anh kì lạ mẹ anh liền hỏi chú tài xế
« Nó bị sao vậy? »
« À chuyện là thế này...@&%@&.. »
« À hihi...tin tốt tin tốt... »

« Chào buổi sáng »
«...»
« Cậu sao vậy? »
« Còn giận chuyện hôm qua sao? »
«...»
« Xin lỗi mà, tôi không biết là anh Bân Bân sẽ đến đón tôi » cô to ra vẻ mặt ngây thơ nhìn anh
« Bân Bân? »
« Cái anh hôm qua đó »
« A...Cậu ta là Trịnh Bân chứ không phải Bân Bân »

« Ồ vậy ra anh ấy là Trịnh Bân nổi tiếng sao? »
« Cậu đây là không biết hay giả vờ biết »
« Không biết ><> »
« Anh ta là cái người mà hôm qua cậu nhắc tới sao? Cái người mà cậu bảo đẹp trai đấy »
« Đúng vậy »
Anh tức giận đến phát điên nắm lấy cổ áo của cô ấy
« Rốt cuộc cậu và anh ta có quan hệ gì? »
« Cậu làm sao vậy?... » mắt cô đỏ dần
« Nói.. » anh quát lớn cả lớp đều sợ
« Chỉ là hàng xóm nên mẹ nhờ đưa về » cô rưng rưng nước mắt
Thấy vậy anh buông tay ra
« Xin lỗi »
« Hôm nay tự dưng cậu bị sao vậy?... Tớ ghét cậu... huhu » cô chạy ra khỏi lớp
«...»
* Xin lỗi mà, chỉ tại tôi quá để ý đến cậu *
- —
Còn ~

7. Chương 7

#Đoạn_tiếp: Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em

Chap 7:

- —Giờ học:
« Xin lỗi »
«...»
« Xin lỗi mà »
« Thưa cô lớp trưởng ồn quá em không học được »
«...»
- —Giờ ra chơi:
« Tha lỗi cho tớ đi »
« Làm ơn tránh ra tôi cần đi vệ sinh »
«...»
- —Giờ ra về:
« Lên đi tớ trở về »
« Xin lỗi anh Bân Bân đưa tôi về rồi »

«...»

- —— Ngày hôm sau:

« Tha lỗi cho tớ được không? »

« Làm ơn tránh ra tôi muốn đi thư viện »

« Tôi đi cùng cậu »

«...»

- —————

« Làm thế nào cậu mới tha thứ cho tớ? »

« Tránh ra tôi muốn lấy sách »

« Tôi lấy cho cậu »

« Không cần »

Anh tức giận đè cô vào giá sách

« Rốt cuộc tớ phải làm sao để cậu hết giận...cậu nói đi? »

Cô cũng nổi điên đẩy anh ra quát

« Cậu phiền quá đấy...làm ơn tránh xa tôi ra »

« Được thôi, nếu cậu muốn » anh đi khỏi thư viện

cô dựa vào kệ sách trượt xuống ngồi khóc

« Tớ kêu cậu tránh xa tớ là tránh luôn sao? »

Bên Bên đứng ngoài cửa thư viện nghe thấy hết, chỉ biết im lặng đưa cô cái khăn và chai nước

« Cảm ơn anh »

- —————

« Lên sân thượng gặp tôi! »

«...»

- —————

« Kêu tôi lên đây làm gì? »

Bên lao tới đánh Lộc Hàm từa tấp

« Cậu là ai mà khiến cô ấy khóc?...»

Anh lên cơn bay tới đánh lại

« Cậu là ai mà dám xen vô chuyện của tôi? »

« Tôi yêu cô ấy »

«...»

« Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám làm cô ấy khóc tôi sẽ không tha cho cậu, nhớ đấy »

«...»

- —————

Anh ngồi xuống dựa vô chỗ bàn ghế cũ thở phào, lau đi vết máu

* Cậu là ai mà dám cấm tôi không được làm tổn thương cô ấy...bởi vì hình như tôi đã yêu cô ấy mất rồi *

- —

Còn ~

8. Chương 8

#Đoản_tiếp: Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em

Chap 8:

Sáng hôm sau, cô tới lớp với khuôn mặt rất vui vẻ vừa vào lớp nhìn thấy anh cô lại dấu đi nụ cười đó, cô chào hấn với vẻ lạnh lùng, hấn đáp lại với sự im lặng như không quan tâm.

« Cậu bị thương à? Sao mặt cậu lại bị thương? Cậu đánh nhau với ai sao? »

«...»

«...»

- —————

« Lớp trưởng cậu không mang sách sao? Tớ cho cậu coi chung »

«...»

- —————

« Lớp trưởng cô kêu tụi mình xuống thư viện lấy sách cho lớp »

«...»

- —————

« Lớp trưởng cậu vẫn còn để ý chuyện hôm qua sao? »

«...»

« Mình hết giận cậu rồi! Cậu nói chuyện với mình được không? »

«...»

- —————

« Lớp trưởng hôm nay trời mưa to có thể chở mình về được không? »

«...»

[...]

Cả tuần cô đều cố bắt chuyện với anh nhưng đều nhận lại sự im lặng đáng sợ. Hôm nay cô tức giận quyết định đi hỏi cho bằng được lý do tại sao anh lại như vậy.

« Lớp trưởng! Cô giáo kêu tụi mình ra sân sau cô có việc nhờ »

«...»

Anh theo cô đến sân sau, khi đến anh ngạc nhiên vì không thấy cô ở đó.

« Cô đâu? »

« Cô không ở đây! Mình chỉ nói vậy để dụ cậu ra đây thôi »

« Tôi về đây sắp vào học rồi »

Cô nhanh tay kéo anh lại áp sát vào tường

« Cậu làm gì vậy? »

« Bây giờ tôi đặt câu hỏi cậu phải trả lời thật lòng »

« Nhàm chán »

« Nói, tại sao cậu lại lảng tránh không nói chuyện với tớ? »

« Không phải cậu nói là tôi phải tránh xa cậu sao »

* ... *

« Bây giờ tôi yêu cầu cậu không được tránh xa tôi, phải nói chuyện với tôi, nếu không... » cô đỏ mặt lảng tránh ánh nhìn của anh

« Nếu không thì sao? » anh cười nhạt

« Nếu không...nếu không tôi sẽ khóc cho cậu xem »

« Được »

« Thật sao? » nghe vậy mặt cô bỗng dưng ngời

« Thật »

« Mình muốn ăn kem »

« Được, tôi mua cho cậu »

« Yeah, mình được ăn kem, mình được ăn kem » cô vừa chạy vừa lẩm bẩm đến căn tin

« Nè, đợi tớ »

« Cậu chậm như rùa ấy, nhanh lên, hihi »

Cả sân trường đều vang tiếng cười của cô ấy và anh ở đằng sau

- _____

« Ông chủ, lấy cho cháu kem socola, kem vali, kem dâu, kem đậu xanh và kem...cậu ăn gì? »

« Nhiều đó ăn hết không? »

« Không »

« Vậy lấy nhiều làm gì? »

« Để dành »

* ... *

« Ông chủ, chỉ lấy cho tui cháu 2 Cây kem socola thôi »

« Được...đây »

« Cám ơn ông chủ »

« Lần sau lại tới »

- _____

« la là lá la là...la là lá la là » vừa đi vừa ăn kem

« Vui thế sao? »

« Đương nhiên »

Vì đi không nhìn đường cô vấp phải cục đá té ra đằng trước, anh thấy vậy nhanh chóng đỡ lấy cô ấy còn cây kem thì rơi xuống đất.

« Oa..oa » cô khóc lớn

Anh thấy vậy bịt miệng cô lại

« Cậu mà khóc nữa người ta sẽ bảo tôi bắt nạt cậu »

« Cây kem... kem »

« Lần sau mua tiếp »

« Không chịu đâu.. Oa»

« Được rồi ngồi đây tôi đi mua cái khác »

« hic »

* Sao mình lại yêu một cô gái như vậy chứ, thật dễ thương a~ *

- —

Còn~

9. Chương 9

« Nè nè nè » anh chạy học mạng đến đưa kem

« Mở ra » cô nũng nịu

« Đây » anh chiều cô

Liếm kem

« Ngon không? »

* gật đầu *

~ Reng reng

« Vào học rồi vứt đi »

« Không mới mua mà »

« Vứt đi lát nữa mua cây khác »

* Lắc đầu *

« Giữa kém và tớ cậu chọn ai? »

« Kem »

Anh tức giận cây kem từ tay cô ném vào thùng rác. Rồi vác cô lên vai chạy thật nhanh vào lớp mặc cho cô có kêu gào khóc lóc thảm thiết

- ———Đến cửa lớp:

« Thả xuống »

Anh nhẹ nhàng đặt cô xuống

« Hứ không thèm chơi với cậu »

« 2 cây kem »

« Hứ »

« 10 cây »

« Được chơi với cậu » mắt cô lóe sáng quay lại đáp

* Ha, dễ dụ thật *

- _____

« Kem » cô chọt chọt vai anh nũng nịu

« Được được đi mua »

- _____

« Mà nhìn nó kìa suốt ngày bám lấy oppa Lộc Hàm, đúng là mặt dày mà, tao phải chụp ảnh nó đem lên cho hội ném đá nó mới được »

« Đúng đấy, người thì bình thường không những vậy còn lép mà suốt ngày bám lấy oppa, cô ta nghĩ anh ấy sẽ thích cô ta sao? Hừ, nực cười, chụp nhiều vào cho tao »

« Kem đến rồi nè » anh vui vẻ hơn hử đến đưa kem cho cô

« Không ăn nữa, tội mình lên sân thượng đi » cô buồn hiu khi nghe những lời của họ nói

« Được, ở đây đợi mình đi trả kem »

«...»

- _____

« Người đâu? »

« Kiếm Linh Nhi sao? »

Anh chạy đến túm cổ áo Bàn

« Cô ấy đâu? »

« Cô ấy không ở đây » Bàn hất tay anh ra nhẹ nhàng chỉnh sửa cổ áo mình rồi đấm cho anh một cú rất đau

« Mà có nhớ là tao đã cảnh cáo mày rằng đừng có làm cho cô ấy bị tổn thương không? Tại sao mày vẫn làm vậy? »

« Tao đã làm gì » anh nhẹ nhàng lau máu ở miệng

« Mày còn dám nói không làm gì...đây mày coi đi » Bàn ném điện thoại cho anh

&@~&~

« Bây giờ cô ấy đang ở đâu? »

« Chắc lại lên sân thượng ngồi khóc »

Anh vút lại điện thoại cho Bàn rồi chạy thật nhanh đến chỗ cô

«...Tên này chạy nhanh thật...mình phải làm sao đây!?...đúng rồi, tìm cách gỡ cái bài viết này xuống...cái cô gái nhỏ này thật đáng lo a~ »

- _____

* Bạch *

« Linh Nhi, cậu ở đâu? »

* vẫy tay *

« Sao cậu lại lên đây? Tổ tìm cậu khắp nơi »

« Hóng gió, cậu không thấy đứng trên đây nhìn xuống mọi người giống như những con kiến đi kiếm ăn không? »

« Đúng vậy »

« Tổ cảm thấy con người còn không bằng một con kiến »

«!? »

« Loài kiến chúng cùng nhau đi kiếm ăn, giúp đỡ nhau khi khó khăn, bảo vệ nhau khi gặp họa, còn con người thì luôn chia bè lập phái đi ăn hiếp những kẻ yếu thế hơn mình, cậu thấy đúng không? » cô quay sang nhìn anh cười mà mắt cứ đưng đưng nước mắt

«...» anh nghe vậy đau lòng mà không biết nói gì để an ủi cô

« Thôi sắp vào giờ học rồi tụi mình xuống đi »

Anh kéo tay cô lại, nói:

« Đừng quá để ý đến những gì họ nói, buồn thì cứ khóc đi »

« Không sao đâu mình ổn mà » cô gượng cười đáp lại anh

* Sao cứ ngu ngốc thế, buồn thì khóc, tức thì đánh, như vậy có phải tốt hơn không? Mạnh mẽ đến đau lòng a~ *

- ———

Còn~

10. Chương 10

Anh vui vẻ đi tìm Bân nói chuyện

« Gặp tôi một lát »-Lộc Hàm

« Oh hôm nay còn đòi gặp tôi sao? Được thôi »-Bân

Tại sân thượng, anh đề cập với Bân về chuyện lúc trước, và chính thức cảnh cáo anh tránh xa Linh Nhi.

« Lúc trước cậu từng nói cậu yêu cô ấy? »

« Đúng »

« Vậy cậu yêu cô ấy được bao nhiêu? »

« Yêu đến nỗi không muốn cô ấy bị tổn thương »

« Vậy tôi chính thức cảnh cáo cậu, hãy tránh xa cô ấy, nếu không đừng trách tôi »

Bân cảm thấy lời nói của anh thật vô lý nên đáp lại:

« Tại sao tôi phải nghe lời cậu? »

« Bởi vì tôi yêu cô ấy nhiều hơn cậu »

Bân ngạc nhiên khi nghe anh nói và thách thức anh

« Vậy chúng ta thách đấu đi, chủ nhật tuần này chúng ta đều có show diễn cùng giờ, nếu 1 trong 2 mời được cô ấy tới thì người còn lại phải tránh xa cô ấy »

Anh cảm thấy thú vị nên đồng ý lời thách thức của Bân

« Được thôi, cậu đợi thua đi, bye »

* Tôi nhất định sẽ không thua cậu, cứ chờ đó *

Bân hơi tức giận đá chân vô đồng bàn ghế cũ (trên sân thượng có đồng bàn ghế cũ)

Giờ tự học Lộc Hàm thò tay vô hộc bàn lấy ra 1 vé xem show diễn của mình đưa cho Linh Nhi

« Cho cậu nè! »

« Cái gì vậy? »

« Vé xem buổi lưu diễn cuối tuần, nhất định phải đi đấy, mình đợi cậu »

« Cũng thú vị để xem cuối tuần tớ có rảnh không »

« Nhất định phải đi »

« Quan trọng lắm sao? »

« Đúng vậy, rất quan trọng »

«...»

Giờ ra chơi phía sân sau trường Linh Nhi đang đọc sách thì Bân chạy đến

« Linh Nhi, Linh Nhi! »

Cô ta vẻ ngạc nhiên khi thấy anh xuất hiện ở đây, trong bộ dạng này nên đưa trai nước cho anh

« Bân Bân sao cậu lại ở đây? Có chuyện gì mà chạy kinh thế, uống nước rồi từ từ nói »

Bân thò tay vào túi quần lấy vé xem show diễn của mình đưa cô rồi chạy đi

« Cầm lấy »

Bân vừa chạy vừa quay đầu lại nói lớn

« Phải tới đó nha »

Cô ngạc nhiên cái xuống nhìn cái vé thì vừa cảm thấy kinh ngạc vừa thấy phân vân.

« Cái gì vậy?...vé biểu diễn vào chủ nhật lúc 18h, trùng với vé của tên kia, bây giờ làm sao? »

Cô bắt đầu nhìn xung quanh, rồi bình tĩnh lại

« Có cách rồi »

Tối chủ nhật tại show của Bân:

« Cậu đến rồi »

* gật đầu *

« Vào trong thôi »

Nói xong Bân dẫn cô vào sau hội trường

«...»

« Cậu muốn uống gì? »

*Lắc đầu *

« Được rồi, có thể chụp 1 tấm không? »

Bân lấy điện thoại ra để chụp ảnh lát nữa gửi cho Lộc Hàm làm bằng chứng. Cô gái gật đầu chấp nhận, sau khi chụp xong thì đạo diễn chạy tới kêu Bân đi.

« Bân đến giờ diễn rồi »

« Được, cậu ngồi đây chờ mình, diễn xong, mình đến đón cậu »

* gật đầu *

Cùng lúc đó tại Show của Lộc Hàm:

« Tới rồi sao? »

« Ừ »

« Vào trong đi ngoài này lạnh lắm »

Nói xong anh đưa cô vào trong

« Được »

« Trong kia có nước khát thì lấy, vì sự an toàn của cậu, ngồi đây coi mình biểu diễn được không? »

« Được »

« Vậy mình đi đây »

« Ừ »

Lộc Hàm nghĩ Bân đang ngồi khóc vì Linh Nhi không tới liền cảm thấy rất vui vẻ.

Để biết tình hình vẫn ổn Linh Nhi gọi cho cô fan nhỏ dò la tình hình

« Alô, mọi chuyện vẫn ổn chứ? »

« Vẫn ổn »

« Tốt, đừng để bị phát hiện nếu không tụi mình chết chắc »

« Được yên tâm »

Cuối buổi diễn, Bân cảm thấy mình thắng chắc nên đã nhắn tin và gửi ảnh mới chụp hồi nãy

« Cậu thua chắc rồi »

Nhận được tin nhắn của Bân, Lộc Hàm cảm thấy kì lạ nên kêu Bân đến chỗ anh

« Oh, chắc có sự nhầm lẫn gì rồi, gặp nhau đi »

Bân quay sang nhìn cô gái bên cạnh mỉm cười

« Linh Nhi đi theo tớ đến chỗ này »

* gật đầu *

Cùng lúc đó Lộc Hàm biểu diễn xong, liền đưa Linh Nhi ra ngoài chờ Bân:

« Chúng ta ra ngoài đi lát nữa có người muốn gặp »

« Ai vậy? »

« Thì cứ đi đi »

«...»

15 phút sau Bân cuối cùng cũng đến, anh dẫn cô đi gặp Lộc Hàm thì phát hiện người bên cạnh không phải Linh Nhi.

« Tới rồi, xuống xe đi »

* Tiêu rồi chỗ này là *

Lộc Hàm đi từ trong ra nhìn thấy Bân khuôn mặt dạng rở, còn Linh Nhi thì không biết giấu mặt vào đâu, cảm thấy rất xấu hổ

« Ah! Đến rồi kìa »

* chết rồi bị phát hiện rồi *

Bân ngạc nhiên tự hỏi người đứng đó và người bên cạnh là ai

« Kia vậy đây là ai? »

Thấy tình hình căng thẳng Linh Nhi liền xin lỗi Bàn từa tấp

« Xin lỗi vì 2 vé cùng thời điểm, mà bạn ấy không có tiền mua vé nên mình cho bạn ấy vé của cậu, xin lỗi xin lỗi »

Thấy vậy cô fan nhỏ lo sợ ảnh hưởng đến cô nên ra mặt

« Xin lỗi là lỗi của mình cậu đừng trách cô ấy, là do... »

Cô fan nhỏ chưa hết cậu đã bị Bàn chặn lại

« Được rồi đừng nói nữa »

Nói xong anh tức giận bỏ Đi mặc cho tên Lộc Hàm đứng đó cười mỉa mai

« hahaha...mắc cười chết được »

Thấy anh cười vui vẻ cô lại càng tức giận mà quay sang kêu cô fan nhỏ cùng đi

« Hừ như vậy mà cậu còn cười được, không thêm chơi với cậu nữa....Nhã, đi »

« Ủ, được »

Lộc Hàm cảm thấy lẻ loi nên họ dọa cô để cô quay lại

« Nè đừng bỏ tớ mà »

« Cứ bỏ cậu đấy » cô hét lớn

* Hừ *

« Nếu hai cậu đi đường đó sẽ gặp chó dại đấy quay lại đi tớ đưa hai cậu về »

« Chó...chó dại »

Cô nghe vậy đứng im run người lo sợ thấy cô như vậy khiến cô fan nhỏ lo lắng vỗ vai cô

« Chị sao vậy? »

Mặt cô xanh béc quay sang cô fan nhỏ nhẹ nhàng nói

« Hay chúng ta quay lại cho tên đó đưa về? »

« Được »

Cô và cô fan nhỏ quay lại chỗ anh, anh ôm bụng cười nói rằng ” Tớ chỉ đùa thôi “, khiến cô tức giận đánh cô anh mấy phát, suốt dọc đường về nhà chỉ toàn nghe tiếng than ” Đau, đau quá, dừng tay ” của anh và tiếng cười thút thít của cô fan nhỏ kể bên.

- - - - -

Còn~

11. Chương 11

Sáng hôm sau sau khi xảy ra chuyện, mọi thứ đều trở lại bình thường, cũng như mọi Lâm Hàn đều dậy sớm tập thể dục quanh công viên. Lúc anh đang chạy bộ thì đột nhiên có một cô gái xuất hiện chạy đến chỗ anh.

« Trời hôm nay thật đẹp a~ »

« Lâm Hàn, đợi tớ »

Anh ngạc nhiên đứng lại, quay lại nhìn cô gái tỏ vẻ kinh ngạc

« Liễu Trân? »

« Lâu rồi không gặp! Biết thế nào anh cũng ở đây nên em đến đây tìm anh »

« Em về nước khi nào vậy? »

« Em mới về tuần trước hôm nay mới rảnh qua kiếm anh »

« Oh, bây giờ em ở đâu? »

« Em sống gần đây! »

« Vậy sao? Hay bây giờ em đến nhà anh đi chắc chắn sẽ ba mẹ anh rất vui khi gặp lại em »

« Được »

Tại nhà của Lộc Hàm:

« Ba mẹ con về rồi »

« Về rồi sao? Sao hôm nay về sớm vậy? »-mẹ Lộc Hàm

« Mẹ đoán xem hôm nay con mang ai về »

Mẹ Lộc Hàm nhìn anh một lúc, mặt anh có vẻ rất vui, bà liền đoán ra được người anh nói là ai.

« Là...là »

Anh gật đầu mỉm cười quay lại kêu cô gái vào nhà.

« Cháu chào bác lâu rồi không gặp »

Bà sung sướng vẫy tay kêu ba Lộc Hàm ra

« Ôi ông, ôn mau ra đây xem nè »

Ông ngạc nhiên đi ra xem ai tới mà vợ mình lại vui đến vậy. Bước ra cửa khi thấy cô, ông cũng rất ngạc nhiên mà vui vẻ.

« Về rồi sao? Vào nhà đi vào nhà đi, đứng đây hoài cảm lạnh mất »

Cô vui vẻ đi vào, họ cùng ăn cơm và nói chuyện với nhau rất nhiều điều về cuộc sống của cô và anh, có vẻ rất vui vẻ và hạnh phúc cứ như trong nhà có người thân mới đi xa về vậy.

- ———

Còn

~Lưu ý: cô gái học chung trường với Lộc Hàm và Linh nhi

12. Chương 12

Anh dẫn Liễu Trân đi tham quan trường mới, hai người vừa đi vừa nói chuyện rất vui vẻ, thậm chí anh đi lướt qua cô mà không thèm để ý rằng cô chờ anh từ sáng đến giờ để cùng nhau đi làm lạnh với Bân. Cô rất buồn, tim có như siết lại, nó rất đau rất đau. Một người bạn ngày nào cũng vui vẻ nói chuyện đùa giỡn với mình bây giờ vì cô gái xa lạ bên cạnh mà bỏ mặc mình như không quen biết. Thật kì lạ hôm nay bỗng dưng sao vậy nè tại sao lại buồn, tại sao lại khóc chẳng phải chỉ là bạn thôi sao? Cô không hiểu, không hiểu gì hết. Cô lau đi nước mắt trên khuôn mặt, nở nụ cười thật tươi như không có chuyện gì bước lớp, anh thấy cô, vẫy tay chào cô nhưng cô chỉ cười nhạt. Cô tự hỏi liệu có phải mình đã thích anh ta, người đàn ông trước mặt, nếu là thật thì không vui chút nào bởi vì cô cũng không chắc là anh có thích cô hay không. Cô vẫn tỏ

ra như bình thường, nhưng hôm nay thay vì cô đi chơi, đi thư viện, đi ăn kem với anh thì cô lại đi với Bân. Tại sao ư? Tại vì cô rất khó chịu khi thấy hai người họ đi chung cười đùa nói chuyện với nhau nên cô cùng Bân đóng giả cặp tình nhân đang yêu nhau thắm thiết. Cô và Bân bày ra đủ trò để có được sự chú ý của anh nhưng đều thất bại, anh không quan tâm, dù chỉ một chút cũng không, mặc cho cô cảm thấy thế nào thì anh vẫn vui cười đùa giỡn với Liễu Trân, cô thất vọng nở nụ cười như đã hiểu ra. Cậu ta không thích cô vậy cô làm những trò cười này để làm gì. Cô dừng lại, nói với Bân « Tổ bỏ cuộc » rồi cứ thế mà bước đi. Nhìn cô Bân cũng thấy đau lòng.

- ———
Còn ~

13. Chương 13

Kể từ khi anh lúc nào cũng đi chung với Liễu Trân cười cười nói nói, cô đã rất đau lòng mà khóc rất nhiều. Mà hôm nay lại xảy ra một chuyện khiến cô càng đau lòng hơn. Đó là khi cô đang thông thả ngồi đọc truyện dưới bóng cây bàng sau vườn, cô nhìn thấy Liễu Trân đang đi dạo ở khu đang thi công gần đó, cô nhìn lên trên thấy cái kiềng cửa sổ sắp rớt, cô vút cuốn truyện chạy đến đẩy Liễu Trân ra, kiềng cửa rơi xuống mạnh vụn đâm vào chân của cô đau rất, máu chảy không ngừng. Nghe tiếng động lớn mọi người ùa nhau đến xem, Lộc Hàm cũng chạy tới, anh thay vì đỡ cô thì lại đỡ cô ấy lên, lúc đó lòng anh vừa lo lắng vừa đau lòng nên đã lỡ nói ra những điều không nên nói.

« Cậu đường đường là ban kỷ luật của trường tại sao không nhắc nhở em ấy không được đi vào khu vực đang được thi công? Có phải là do mấy ngày nay tôi không để ý đến cậu nên cậu cố tình làm không? »

Khi nghe những lời trách móc đó cô rất đau lòng chỉ biết đứng cười nhạt, đáp lại bằng những lời khinh mể anh.

« Hừ, ban kỷ luật là phải làm những việc này sao? Đây chẳng phải là công việc của ban xã hội và bảo vệ như cậu sao? Dù sao thì cô ta cũng không bị thương chỉ là do quá hoảng sợ nên mới ngất xỉu sao? Tôi nói cho cậu biết nếu như hôm nay tôi không tình cờ nhìn thấy thì có lẽ cô ta bây giờ sẽ không lành lặn mềm mại trước mặt cậu mà có lẽ là đang nằm trong bệnh viện cấp cứu kịp thời rồi! Không cảm tôi thì thôi chứ đừng ở đó trách móc tôi! Cậu không có tư cách! Tuần sau tôi về nước mong cậu tránh xa tôi một chút! Tôi không muốn trước khi về nước lại gây phiền phức cho cậu »

Cô nói xong quay lưng, bước đi trong nỗi đau, không phải là cô đau vì đôi chân đang chảy máu mà là đau vì ai kia đã nói ra những lời trách móc vô nghĩa đó.

- ———
Còn~

14. Chương 14

Ngày hôm sau sau khi xảy ra vụ việc, cô không đến trường, anh cảm thấy rất hối hận và thấy có lỗi với cô, anh đã đi kiếm cô, kiếm cô rất lâu, rất lâu. Nếu bạn nhìn thấy có một bóng người nào đó chạy ra khỏi trường rồi đi lang thang giữa đường phố râm mưa rã rã nắng tìm người nào đó thì cái người đó chính là anh. Anh vừa đi vừa kêu tên cô, mặc cho những người xung quanh cứ la to, mặc cho những chiếc xe chạy nhanh khiến nước bắn tung toé vào người anh vì trời mưa lớn. Anh đi suốt cả ngày, từ sáng đến tối, cuối cùng anh mệt mỏi ngã xuống giữa đường nơi nhiều người qua lại. Mọi thứ xung quanh bắt đầu mờ dần đi, không khí

bây giờ thật ồn ào, tiếng xe cấp cứu trộn lẫn tiếng người ồn ào bên đường và tiếng xe inh ỏi đang chờ được về nhà. Anh được đưa vào bệnh viện, trạng thái vẫn hôn mê, miệng thì cứ lẩm bẩm hai tiếng « Linh Nhi » thật khiến cho người ta đau lòng.

Hai ngày sau, Linh Nhi cũng chịu

đi học, cô vừa bước chân vào cổng trường thì đã nghe mọi người bàn tán về việc anh đang hôn mê trong bệnh viện, cô lạnh lùng mặc kệ bước thẳng lên lớp. Chưa kịp bước vào lớp cô đã bị Liễu Trân kéo lên sân thượng. Liễu Trân quỳ xuống chân cô, cầu xin cô hãy tha thứ cho anh và hãy đến thăm anh.

« Xin lỗi cậu! Xin cậu hãy tha thứ cho anh ấy, chỉ vì anh ấy quá lo cho mình nên mới nói nặng lời như thế. Lúc đầu tụi mình chỉ đóng kịch để cậu nói ra cậu thích anh ấy. Nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, tụi mình chỉ là anh em họ thôi. Bây giờ anh ấy đang hôn mê, bác sĩ nói hình như anh ấy không muốn tỉnh lại nên mới cứ nằm ngủ suốt. Anh ấy rất muốn xin lỗi cậu nên cả hai ngày liền không ăn không uống để đi tìm cậu. Vì vậy.... »

Cô nghe vậy rất ngạc nhiên, tim rất đau nhưng cô lại lạnh lùng ngắt lời và từ chối đến thăm anh.

« Vậy sao? Vậy thì liên quan gì đến tôi? Tôi không quan tâm hiện giờ cậu ta có ra sao đã chết hay chưa vì vậy mong cậu đừng có đến tìm tôi, cũng vô ích thôi »

«...»

Nói xong cô quay lưng bước đi mặc cho Liễu Trân vẫn đang quỳ ngồi xuống khóc lóc.

- —

Còn

~P/s: Theo bạn thì Linh Nhi có đến thăm Lộc Hàm không

15. Chương 15

Một giờ đêm tại bệnh viện:

« Mình lên vào đây liệu cô bị ai phát hiện không?...Chắc không sao đâu mình cải trang thế này lặn mà » (áo đen, quần vải dài đen, áo khoác đen khẩu trang màu đen, xõa tóc không ai nhận ra cũng phải)

« Hình như là phòng này »

* cõn kệt * tiếng cửa mở

« Hình như không có ai, vào thôi »

Cô đi vào nhẹ nhàng đến bên giường anh đang nằm, cô đặt giỏ hoa quả lên bàn, nhẹ nhàng kéo ghế lại ngồi. Cô chống cằm nhìn anh hồi lâu, rồi nghịch tay của anh.

« Hôm nay tớ đến không phải là để tha lỗi cho cậu mà là đến để nói chuyện với cậu. Tớ thích cậu nhưng tớ cũng ghét cậu, ghét cậu và Liễu Trân bày trò đùa giỡn tớ, ghét cậu lơ tớ, ghét cậu vì cậu ấy mà la mắng trách móc tớ, càng ghét cậu bỏ rơi tớ mà năm đây an nhàn nằm đây ngủ. Nhưng cậu cũng đừng quá đắc ý tớ vẫn sẽ không tha thứ cho cậu đến khi cậu tỉnh dậy vì vậy cậu hãy mau tỉnh dậy đi được không? »

Mỗi lời cô chót nói ra, tim cô càng siết lại khiến cô đau rất mà nước mắt thì cứ rơi tòng tã. Cô lo cho anh lắm chứ lo đến phát điên đến nỗi đêm hôm mò vào đây thăm anh. Cô đã khóc khóc rất lâu, khóc nhiều đến nỗi cô lặn ra ngủ khi nào cũng không biết.

Sáng hôm sau lúc 6h sáng:

« Ưm~ nằm lâu khiến mình khó chịu quá »

Anh vươn vai cảm thấy sảng khoái sau giấc ngủ dài. Rồi anh quay sang phía cô mỉm cười chống cằm nằm xuống ngắm, vuốt nhẹ đầu cô.

« Vẫn còn ở đây sao? Hôm qua vất vả cho cậu rồi, thật ra những gì cậu nói đêm qua mình đều nghe hết rồi, cậu đúng là ngốc thiệt đó, hi hi »

Cô cảm thấy khó chịu khi nghe ai đó nói thầm bên tai nên bật dậy, cô đụng trúng đầu anh khiến anh đau nhói.

« Nè từ nhiên cậu ngồi dậy chi vậy? Hại đầu mình bị đau nè »

« Cậu tỉnh rồi sao? Vậy mình đi về đây »

Nói xong cô đứng dậy chuẩn bị bước ra cửa thì đột nhiên có một lực kéo cô lại ngã nhào vào người anh.

« Cậu làm gì vậy? »

« Những lời hôm qua mình đều đã nghe hết rồi, bây giờ cậu hãy chịu trách nhiệm đi »

« Chịu trách nhiệm? Trách nhiệm gì? »

« Vì hôm qua cậu đã tỏ tình tớ nên từ giờ trở đi cậu là người của tớ »

« Không muốn »

Cô đẩy anh ra rồi anh lại kéo cô lại, lần này không phải là anh kéo cô lại để nói chuyện mà là anh kéo cô lại để đánh dấu chủ quyền lên môi cô.

« Tớ đã đánh dấu chủ quyền rồi từ giờ trở đi ai chạm vào cậu tớ sẽ phạt cậu »

Cô đỏ mặt đẩy anh ra rồi chạy ra ngoài, vừa chạy cô vừa nói lớn.

« Tớ sẽ không tha thứ cho cậu »

Anh ở trong phòng nghe vậy thích thú cười lớn tỏ vẻ mãn nguyện.

« haha...cô ấy đúng là thú vị mà...môi cô ấy thật nhỏ thật mịn còn có vị dâu, thật đã à »

- — -

Còn ~

16. Chương 16

Ngày hôm sau anh suất viện vừa bước chân ra khỏi cửa bệnh viện thì một đồng fan và nhà báo ủa đến chỗ nhau.

« Xin chào nghe nói là anh vì đi kiếm một cô gái nên rằm mưa rã nắng đến kiệt sức mà ngã xỉu đúng không ạ? »

« Đúng vậy »

« Xin mạng phép hỏi cô gái nào mà may mắn đến vậy? »

« Chuyện này tôi sẽ tiết lộ với mọi người vào sinh nhật ngày mai của mẹ tôi »

« Phải chăng đó là bạn gái của anh? »

« Đúng vậy, kể từ tối qua thì chúng tôi chính thức yêu nhau »

« Tối qua? Xin mạng phép hỏi tối qua đã xảy ra chuyện gì? »

« Phì, cô ấy nửa đêm nửa hôm lén vào phòng bệnh của tôi, giả bộ ngồi nghịch tay tôi rồi tỏ tình tôi, cô ấy còn nói ” nếu cậu không tỉnh lại tớ sẽ hận cậu cả đời ”. Mà từ lúc cô ấy lén vào là tôi đã tỉnh rồi, chỉ là giả bộ ngủ thôi, thế mà cô ấy còn...hihi ngốc chết được »

« Có vẻ là một mối tình đẹp nhưng anh phải giải thích thế nào với fan đây? »

« Với fan thì tôi không cần phải giải thích bởi vì tôi nghĩ họ sẽ hiểu cho tôi với lại dù có người yêu thì tôi vẫn rất yêu fan của mình »

[...]

Phổng vấn kết thúc anh lên xe về nhà tắm rửa thay quần áo rồi đến thẳng trường vào lớp đợi cô. Khi cô đến cô thấy anh ngồi đó chống cằm lên bàn mắt chớp chớp nhìn cô khiến cô ớn lạnh.

« Cậu đang làm gì vậy? »

« Vợ mới tới »

Nghe anh nói cô hốt hoảng lấy tay bịt miệng anh lại tỏ vẻ khó chịu

« Cậu nói gì vậy hả? Để người khác nghe thấy hiểu lầm thì sao? »

Anh thấy vậy lấy tay cô ra, vui vẻ tiếp tục trêu chọc cô.

« Không phải hôm qua đã ngủ chung rồi sao với lại người ta đã đánh giấu chủ quyền rồi bây giờ không phải vợ chồng thì là gì! Vợ nói vậy chồng ứ chịu đâu »

Lời anh nói ra khiến mọi người xung quanh đều nhìn chăm chăm cô và anh khiến cô cảm thấy như có hàng chục con dao sắc bén đang muốn xé xác cô thành trăm mảnh, cô liền bịt chặt miệng anh lại để cho anh không nói bậy nữa. Rồi cô ghé sát xuống anh giả cười cầu xin

« Đại ca ơi xin cậu đừng nói nữa, cậu mà nói nữa thì mình sẽ không sống sót khỏi ngày hôm nay đâu »

« Được thôi nhưng mà cậu phải hôn thì mình mới khóa miệng không nói lung tung »

« Đại ca ơi tha cho tớ đi tớ không... »

Cô chưa kịp rút câu thì anh mỉm cười khiêu khích cô

« Vợ yêu... »

Cô cảm thấy ớn lạnh nhanh chóng bịt miệng anh lại suy nghĩ một lúc rồi đồng ý với anh. Bởi vì cái tính ngang bướng của anh nếu cô không chấp nhận thì chắc chắn cô sẽ chết thảm

« Được rồi nhưng đại ca à, có thể đổi địa điểm không chỗ này nhiều người lắm »

Anh nhìn xung quanh thấy cũng khá nhiều người nên bèn nghĩ ra một kế là nói với mọi người rằng cô đang ở dưới phòng thể dục kiếm, không ngờ lời nói xạo của anh mọi người lại tin răm rắp. Khi mọi người đi hết anh mỉm cười ranh mãnh nhìn cô

« Đi hết rồi »

Cô thấy vậy ngạc nhiên ung dung đáp ứng nhu cầu của anh, cô hôn nhẹ lên má anh anh thấy vậy chưa hài lòng liền ôm chặt cô.

« Cậu làm gì vậy? Mình đã hôn rồi còn gì? »

« Nhưng mình thấy chưa đủ »

Cô nghe vậy hoảng hốt la toáng lên đẩy anh ra

« Buông ra buông... »

Chưa kịp rút câu cô đã bị anh khóa miệng lại nụ hôn thật ngọt thật nồng thật sâu khiến cô không chống cự được mà nghe theo khiến cho mọi người đi vào đều mở to mắt há mồm ngạc nhiên.

Còn ~

17. Chương 17

Cô giật mình đẩy anh ra cùng lúc mọi người đi vào đám con trai thì thích thú cười vang còn đám con gái thì mặt sầm lại nhìn cô với anh mắt giết người. Cô vừa vui vừa ớn lạnh vừa lo sợ chạy ra ngoài. Thấy vậy Nhật Nam chạy đến chỗ Lộc Hàm dùng tay đẩy đẩy tỏ ý trêu chọc.

« Này này cậu với cô ấy tiến triển đến đâu rồi yêu nhau lâu chưa? »

« Mới thôi, ừ thì nắm tay và hôn »

« oh, mới quen mà đã vậy rồi nhưng mà cậu cũng quá đáng thiệt đấy hại tội mình đi xuống đấy không thấy ai mà còn bị la nữa »

« Thì ai bảo mấy cậu dễ lừa như vậy »

« Được rồi được rồi đúng là không nói lại cậu mà »

« Nhưng mà cậu làm vậy không sợ mấy đứa con gái kiếm chuyện với cô ấy sao? »

« Mấy cậu ấy sẽ không làm như vậy đâu đúng không? » anh quay mặt sang đám con gái đang ngồi nói chuyện cười

Đám con gái thấy vậy cười khờ trả lời

« Đúng vậy, hề hề »

Một lúc sau Linh Nhi đi vào nhìn thấy đám con gái đang nhìn mình với ánh mắt ganh lẻ như muốn nghiền chết cô khiến cô sợ hãi cúi gằm mặt xuống cúi đầu đi vào chỗ ngồi

« Về rồi sao? Vợ đã đi đâu vậy? » anh lại chống cằm lên bàn mắt chớp chớp nhìn cô như muốn hút hồn cô vậy.

Cô thấy vậy nhìn đám con gái đang nhìn cô mà lạnh lùng trả lời.

« Rửa mặt »

« Vậy sao? Mà vợ ăn chưa? »

« Rồi » rõ ràng là bụng đang đói vì sợ đám con gái mà nói rồi.

* ọt ọt * cô đỏ mặt ôm cái bụng đang kêu của mình. Anh thấy vậy cười rộ rã

« Rõ ràng là bụng đang đói mà còn làm bộ làm tịch, lừa được ai chứ không lừa được tôi đâu, đi chồng dẫn vợ đi ăn »

Nói xong anh đứng lên cầm tay cô lôi cô đi thì cô lạnh lùng hất tay anh đi

« Không cần lát tôi tự đi »

Anh thấy vậy như hiểu vấn đề liền lôi cô đi mặc cho cô cứ nói " Không cần..bỏ ra ". Đến căn tin anh kêu cô ngồi xuống rồi đi mua hộp mì xào mang tới kêu cô ăn.

« Ăn đi rồi ta nói chuyện »

« Không tôi tự mua được »

Anh tức giận đứng lên đập bàn hét làm cô và mọi người xung quanh đều giật mình hoảng hốt.

« Bây giờ cậu có ăn hay không? »

« Không »

« Có phải cậu vì đám người kia nên mới như vậy phải không? »

« Không phải »

« Rốt cuộc thì cậu phải lo sợ gì chứ? Bộ yêu tôi thì phải suốt ngày lo sợ người ta trách móc nói này nói nọ sao? »

Cô tức giận đứng lên hét vào mặt anh « Phải yêu cậu là một sai lầm suốt ngày phải lo sợ đám fan cậu kiếm chuyện với tôi sợ sau này tôi sẽ khó mà sót sợ một ngày nào đó cậu sẽ rời bỏ tôi đi theo người khác đẹp hơn tôi ồm hơn tôi chân dài tôi làm tôi chịu hết nổi rồi..chúng ta chia... »

Cô chưa kịp rút câu thì đã bị anh khóa môi lại bằng một nụ hôn thật sâu rồi anh ôm trầm lấy cô.

« Từ giờ có tôi ở đây cậu không phải sợ ai cả, sau này nếu có người đẹp hơn cậu ồm hơn cậu chân dài hơn cậu thì mình vẫn chỉ yêu cậu mà thôi vì vậy hãy hứa với mình đừng bao giờ nói chia tay »

Còn ~

18. Chương 18

Chiều hôm sau tức ngày sinh nhật của mẹ Lộc Hàm anh gọi điện thoại cho cô kêu cô xuống lầu anh đang đợi cô ở dưới lầu nhà cô khiến cô rất vui vẻ cuống cuống chọn quần áo và trang điểm thật đẹp để xuống gặp anh.

« Xuống rồi sao? » anh đỏ mặt nhìn cô hôm nay cô thật dễ thương khi mặc áo phông tay dài có nón hình con thỏ với chiếc váy xếp li màu hồng phấn.

« Vào trong đi chúng ta xuất phát »

« Ừm »

Một lúc sau tại trung tâm thương mại lớn

« Chúng ta đến đây làm gì? »

« Mua cho cậu vài bộ y phục tới nay qua nhà tổ dự vũ hội mừng sinh nhật mẹ tớ »

« Sinh nhật bác gái sao? Tớ có cần chuẩn bị gì không? » cô ngạc nhiên thắc mắc hỏi anh

« Không cần đâu tớ đã chuẩn bị hết rồi cậu không cần lo » anh cười xoa đầu cô ân cần nói

« Ừm được »

« Cậu chủ lầu rồi không gặp » cô nhân viên chạy ra cúi đầu chào anh bởi đây là một trong những trung tâm mua sắm của nhà anh

« Lầu rồi không gặp làm phiền chị chọn cho cô ấy bộ y phục thích hợp »

« Được tiểu thư mời theo tôi »

Nói xong cô nhân viên dẫn cô vào chọn bộ y phục và giúp cô mặc nó.

Một lát sau cô bước ra với một chiếc váy dài màu tím rêu ngời giữa nhìn cô thật thật xinh đẹp và quyến rũ khiến anh không thể rời mắt khỏi cô được.

« Trông tớ thế nào? » cô xoay một vòng vui vẻ hỏi anh

« Rất đẹp » anh lại gần ôm lấy eo cô khẽ nâng cầm cô lên hôn cô một cái khiến cô đỏ cả mặt

« Làm phiền chị gói bộ này lại dùm em » anh quay sang cô nhân viên ân cần nói

« Được »

[...]

Sau nửa ngày đi mua sắm, đi spa làm đẹp cuối cùng cô cũng về đến nhà.

« Cậu vào nhà đi buổi tối tớ sẽ cho người đến đón »

« Được, cậu về đi »

Cô đợi cậu đi khỏi mới vào nhà chưa kịp vào thì đám con gái trong lớp tìm đến.

« Linh Nhi nói chuyện với cậu được không? » con đầu đàn giả tử tế nói chuyện với cô

« Các cậu sao lại ở đây? » cô sợ hãi lùi lại phía sau thì chúng bao vây xung quanh cô

« Tội tao đến đây lẽ nào mày không biết? Mày tưởng rằng có Lộc Hàm bảo vệ là tội tao sẽ không làm gì sao? Cái gì đây? Mày còn muốn đi dự sinh nhật của mẹ anh ấy sao? Mày nghĩ mày đủ tư cách? Đánh nó cho tao »

Cô ta lại gần bóp cằm cô như muốn nghiền nát cô nói mấy lời không hay với cô rồi cô nhìn thấy túi đồ Lộc Hàm mua cho cô liền giật lấy lăng mạ cô và cho người đánh rồi cô lôi cô đi đến một nơi hẻo lánh cô vào căn nhà hoang.

Lúc đó cô khóc rất nhiều cứ la hét xin tha nhưng họ đều mặc kệ. Trong căn nhà tối tăm đó cô rất lạnh rất sợ rất đau miệng thì cứ lẩm bẩm hai chữ ” Lộc Hàm ” rồi cô ngất lịm đi lúc nào không biết.

19. Chương 19

Một tiếng trước khi bắt đầu bữa tiệc như lời nói anh cho người đến đón cô nhưng không thấy cô xuống gõ cửa cũng không thấy ai trả lời vì lo sợ có chuyện gì chẳng lành nên anh vệ sĩ gọi điện cho anh.

« Thưa cậu chủ chúng tôi không thấy tiểu thư xuống gõ cửa cũng không thấy ai trả lời vậy bây giờ phải làm sao? »

« Cái gì? Anh thử tìm cách liên lạc cho mẹ cô ấy xem! Không được không được nói cho mẹ cô ấy mất công lo lắng! Tìm mọi cách để tìm ra cô ấy tốn bao nhiêu cũng được chỉ cần cô ấy bình an »

Anh nghe vậy đập bàn cuống cuống lo sợ cô xảy ra chuyện gì liền yêu cầu anh vệ sĩ làm mọi cách để tìm cô ấy cho bằng được.

« Được tôi sẽ làm liền »

Nửa tiếng đồng hồ sau khách gần như đều đến đủ mọi người đều rất vui vẻ mong chờ chỉ có anh trong phòng cứ đi qua đi lại thất thểu lại uống nước chờ tin thì anh vệ sĩ gọi cho anh.

« alô cậu chủ đã tìm thấy người »

« Ở đâu? »

« Chúng tôi đã chuyển cô ấy đến bệnh viện trung ương SJ »

« Được tôi sẽ đến ngay »

[...]

Mười phút sau anh đến nơi lo lắng chạy vào thì thấy cô đang nằm trên giường bệnh khắp người đầy vết bầm anh nhào đến ôm trầm lấy cô khóc sụt sướt thì cô đột nhiên ngo nguậy

« Ừm..đau được rồi tớ không Sao rồi cậu bỏ tớ ra đi »

« Hu, rốt cuộc cậu cũng tỉnh làm mình sợ gần chết nhưng mà ai đã làm vậy với cậu? »

« Không biết » mặt cô tối sầm lại như không muốn nói ra

« Bây giờ rồi? »

« 18h40 Sao vậy »

« Chúng ta nhanh tới bữa tiệc Đi không mẹ cậu lo »

Cô chuẩn bị ngồi dậy đi xuống thì bị anh cản lại.

« Cậu bị như vậy mà còn muốn đi dự tiệc sao? »

« Mình không sao mình đã khỏe hơn rồi mình muốn tham gia bữa tiệc » cô bĩu môi làm nũng với anh

« Được rồi được rồi nghe lời cậu » đúng là không chịu được cái tính cứng đầu của cậu mà >

[...]

Một lúc sau tại bữa tiệc vừa bước chân xuống xe là cả đám phóng viên vây quanh cô và anh.

« Xin hỏi đây có phải bạn gái mà ngài từng đề cập đến không? »

« Đúng vậy »

« Xin hỏi vết bầm trên tay cô ấy là từ do đâu mà có? »

« À hôm nay cô ấy bị một số người nào đó tập kích hãm hại vừa mới xuất viện nên thân thể vẫn còn yếu hôm khác chúng ta phỏng vấn và như các vị đều biết ai đụng vào người của tôi sẽ có kết cục rất bi thảm »

« Được được hôm khác chúng ta sẽ phỏng vấn »

[...]

Sau khi phỏng vấn xong anh và cô bước vào mọi thứ đều yên tĩnh 5 giây mọi người đều trầm trồ nhìn anh và cô. Hai người rất xứng đôi a~ trai tài gái sắc có khác mọi người đều cười khen ngợi anh nhưng đâu đó lại nhìn với ánh mắt giết người.

« Khốn kiếp! Rõ ràng đã cho người đánh nó nhốt nó vào căn nhà hoang cách xa nơi này vậy tại sao nó lại ở đây? »

20. Chương 20

« Đến rồi sao? » mẹ và ba anh đi ra miệng tóm tét cười

« Cháu chào hai bác » cô cầm váy cúi nhẹ chào hỏi theo kiểu phương Tây.

« Được rồi ngoan lắm » mẹ anh xoa đầu cô rồi quay sang giờ hai nhìn mọi người « Bây giờ bữa tiệc xin được bắt đầu »

Tiếng nhạc bắt đầu nổi lên mọi người đều bắt đầu nhảy anh tiến tới mời mẹ mình nhảy còn ba anh thì mời cô nhảy họ nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

« Tiểu hài tử con cũng biết nhìn người chứ nhỉ » mẹ anh

« Chứ sao con mẹ mà » anh đắc ý cười trêu

Còn bên cô và ba anh

« Rất vui được gặp bác » cô mỉm cười thân thiện

« Thật may vì bảo bối nhà ta chọn được một người vừa đẹp mà ăn nói cũng khéo như cháu sau này phải phiền cháu rồi »

« Bác quá khen cháu sẽ cố gắng »

Rồi đến đoạn xoay một cái cô trở về với anh còn mẹ anh trở về với ba anh đó là một cú xoay đẹp mà nhưng có vẻ hơi chóng mặt à.

« Ba tớ đã nói gì với cậu mà cậu có vẻ vui vậy? » anh ôm eo cô nhấc lên cao cô xoè hai chân ra nhìn rất đẹp rồi đặt cô xuống nhảy tiếp

« Không có gì chỉ là bảo tớ phải dạy dỗ cậu thật tốt »

« Thật không? Ba mình đã nói vậy sao? »

« Đúng vậy »

Còn ai đó đứng nhìn không chịu nổi liền lấy điện thoại ra chạy đến một nơi kín đáo gọi cho đám người kia.

« Mấy người làm ăn kiểu gì vậy hả không phải nói là đem cô ta tránh xa nơi này sao?... »

« Ý của cô là sao? Chúng tôi đã làm theo yêu cầu »

« Chết tiệt...vậy tại sao cô ta lại đang nhảy với Lộc Hàm »

« Chúng tôi không biết có lẽ là có ai đó cứu cô ta...vậy chúng tôi có được... »

« Làm việc không tốt một đồng cũng đừng mơ »

* tút tút * cô ta tắt máy dậm chân tức giận « Linh Nhi hôm nay cô thoát được nhưng lần sau sẽ không có chuyện đó đâu »

Buổi tiệc kết thúc anh dẫn cô ra sau vườn nhà chơi ở đó rất đẹp cô cùng anh bước lên một chiếc cầu nhỏ được trang trí bằng hoa anh cùng cô đứng ngắm cảnh ban đêm sao hôm nay bầu trời bỗng nhiên hơn những hôm khác anh và cô nói chuyện rất nhiều rất lâu lâu đến nỗi cô đã thiếp đi lúc nào không hay.

Anh ẵm cô về phòng kêu vú thay cho cô bộ quần áo thoải mái rồi đắp mền cho cô khỏi lạnh cuối cùng anh chào cho cô nụ hôn

” chúc ngủ ngon ”.

21. Chương 21

Đêm hôm đó cô đang nằm ngủ thì có một bóng đen lại gần cô cô chợt mình tỉnh giấc không kịp kháng cự thì bị bóng đen đó lấy cái gì đó đè mặt vào mặt cô cô cố gắng chống cự nhưng không được và cuối cùng cô còn cử động nữa và cái bóng đó dần dần khuất đi.

« Ha là mơ sao Linh Nhi mình phải đi tìm Linh Nhi »

Anh giật mình tỉnh giấc như vừa mơ một giấc mơ khủng khiếp sợ hãi anh liền lao xuống giường chạy qua phòng cô tìm cô.

« Linh Nhi Linh Nhi tỉnh dậy đi »

Anh lay lay người cô nhưng cô bất động anh liền la toáng lên « Người đâu mau qua đây »

Nghe thấy giọng anh mọi người tỉnh dậy hoảng hốt chạy qua phòng cô và đương nhiên cái cô đó cũng đến bởi vì cô ba mẹ cô ta là bạn của ba mẹ đi công tác nhờ ba mẹ anh chăm sóc cô. Haiz có một người nguy hiểm như vậy trong nhà Linh Nhi phải sống sao đây.

« Có chuyện gì đêm hôm con lại ồn ào thế hả? » mẹ anh ngáp Lên ngáp xuống nhìn anh

« Linh Nhi cô ấy cô ấy... » anh lo sợ nước mắt đầm đìa chảy ra

« Con bé làm sao? » mẹ anh đi lại chỗ cô lay lay nhưng cô không động đậy lo sợ bà ghé tai vô ngực cô thì thấy tim cô vẫn còn đập nhẹ bà liền yêu cầu quần gia gọi bác sĩ đến.

Một hồi sau bác sĩ đến khám cho cô và chuẩn đoán là cô bị nghẹt thở may mà ông đến sớm không là nguy rồi khiến mọi người đều thắc mắc tại sao đang yên đang lành cô lại bị nghẹt thở.

Bác sĩ ra về mọi người cũng giải tán anh cảm thấy chuyện này thật vô lý liền kêu bác quần gia ở lại đợi mọi người đi hết anh mới nói.

« Làm phiền bác cho người điều tra chiều nay ai là người đã bắt cóc cô ấy cháu cảm thấy có ai đó muốn làm hại cô ấy và bác hãy cho người bảo vệ cô ấy. Không một người nào được bước vào căn phòng này »

« Được tôi sẽ đi làm ngay »

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy thấy anh đang nằm bên cạnh cô hốt hoảng đập anh xuống giường khiến anh đau nhức ngồi dậy xoa đầu.

« Cậu làm gì vậy? Đau chết được »

« Tại sao cậu lại ở đây » cô ôm chần hốt hoảng nhìn anh

« Nhà tớ giường tớ tớ không có quyền ngủ sao...được rồi được rồi tớ không có làm gì cậu đâu đồ là bảo mẫu thay đừng có nhìn tớ bằng vẻ mặt như tớ có tội như vậy »

«...»

« Tỉnh rồi thì xuống ăn cơm đi mọi người đang đợi »

« Ủ cậu xuống trước đi mình đi rửa mặt đã »

« Được rồi » anh đứng dậy đi xuống nhà ăn cơm và nhắc mọi người đừng nói chuyện tối qua cho cô biết.

Một lát sau cô đi xuống chào mọi người rồi ăn sáng như lời nói của anh cả nhà tỏ ra bình thường cười cười nói nói với cô khiến ai đó khó chịu.

Ăn xong quần gia nói nhỏ với anh rằng đã tìm ra đám người đó anh sầm mặt lại xin phép đi ra ngoài giải quyết chuyện riêng. Trước khi đi anh cho người bảo vệ cô ấy 24/24 không được cho bất kì ai tiếp xúc với cô ấy.

Rồi leo lên xe đi đến chỗ giam giữ đám người đó khi bước vào anh rất ngạc nhiên vì đó là fan mà còn là bạn cùng lớp của anh.

Họ quỳ xuống xin anh tha thứ. Anh làm lơ chỉ hỏi tại sao lại làm vậy? Hay có ai đó sai khiến thì họ nói là Trần Nhã người ở nhờ nhà anh là người luôn theo đuổi anh suốt mấy năm qua nhưng anh không thêm quan tâm. Anh cho người thả họ ra và cảnh cáo họ nếu còn động đến cô thì không được thả ra như hôm nay đâu.

Đột nhiên anh có cảm giác chẳng lành liền chạy về nhà. Vừa bước vào nhà thì anh đã thấy....

22. Chương 22

Đột nhiên anh cảm thấy có điều chẳng lành nên chạy về nhà. Vừa về đến nhà anh nhìn thấy Trần Nhã đang ung dung ngồi ăn trái cây ở sofa.

« Linh Nhi đâu? Ba mẹ tôi đi đâu rồi? »

« Ba mẹ anh đi shopping còn cô ta tôi không biết »

Cô ta cười cười nói nói làm anh khó chịu liền chạy vô phòng tìm Linh Nhi nhưng không thấy, ra vườn cũng không thấy, lên sân thượng cũng không thấy anh tức giận hầm hực đi đến chỗ cô ta ngồi ăn trái cây ở sofa nắm cổ áo cô ta xách lên cao khiến cô ta hoảng hốt.

« Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống tôi sắp chết ngạt rồi nè! Anh tính giết người sao? » cô ta giãy giụa trên cao.

« Linh Nhi đâu? » mặt anh âm độ nhìn cô

« Tôi...tôi không biết..hự hự »

« Nói lại lần nữa Linh Nhi ở đâu? » anh tức giận quát vào mặt cô ta

« Tôi...tôi thật sự không biết » cô ta giãy giụa nước mắt đầm đìa nhìn anh

Anh thả cô ta xuống tiếp tục đi tìm thì cô ta nắm lấy tay áo anh nức nở khóc.

« Tại sao...tại sao em quan tâm anh mấy năm nay mà anh không để ý tới em mà bây giờ vì một con tiện nhân như cô ta lại khiến anh trở thành như vậy? »

« Ngậm miệng..tôi cảnh cáo cô đừng bao giờ động vào cô ấy nếu không cô đủ biết hậu quả rồi đó »

Anh quay lại trừng cô ta khiến cô ta run cầm cập không nói được gì anh đi được một lúc thì cô ta tức giận đập bàn lòng thù hận càng được dâng trào.

« Khốn kiếp...cô chết lun đi cho tôi đừng bao giờ trở lại nếu không tôi sẽ nghiền nát cô » có vẻ như cô ta quên lời anh cảnh cáo mất rồi?? Ừ cứ động vô đi rồi biết >

Anh chạy khắp nhà tìm cô từ trong ra ngoài từ trên xuống dưới thậm chí về nhà cô đến trường hay nhà Bán đều không thấy.

Anh về nhà lúc đó cũng khoảng chập tối mặt ủ rũ đi về phòng khiến ba mẹ anh thắc mắc anh bị làm sao.

Cả đêm anh không ngủ được cứ lẩn qua lẩn lại rồi anh ra vườn hóng gió rồi lại đi vào

Sáng hôm sau người làm vườn hốt hoảng chạy vào lúc mọi người đang ăn cơm.

« Cậu chủ...cậu chủ Linh Nhi..Linh Nhi cô ấy... »

« Cô ấy làm sao? » Anh đập bàn đứng dậy nói lớn

« Đi theo tôi »

Anh hốt hoảng chạy theo người làm vườn mọi người thắc mắc cũng dài theo sau. Đến nhà kho chứa đồ anh thấy cô nằm bất tỉnh trong đó người cô thật lạnh chán cô còn nóng nữa.

« Linh Nhi...xin lỗi » anh ôm chăm lấy cô khóc lóc

« Bác đi gọi điện cho bác sĩ đi » mẹ anh lo lắng kêu bà làm vườn đi gọi bác sĩ

« Linh Nhi...Linh Nhi...cậu nhất định không được có chuyện gì »

Anh nhanh chóng ẵm cô lên nhà nhờ vú tằm cho cô sạch sẽ rồi ẵm cô lên phòng. Một hồi sau bác sĩ tới khám

« Bệnh nhân có lẽ vì chứng sợ bóng tối cộng với việc đói quá nên ngất xỉu. Tôi đã cho chuyển nước rồi vài ngày sau sẽ tỉnh mọi người yên tâm »

« Cảm ơn bác sĩ...để tôi tiễn ông »

« Được »

Một hồi sau bác sĩ ra về anh hầm hực đi tìm quản gia.

« Không phải cháu đã nói với bác là cho người bảo vệ cô ấy sao? Sao bây giờ lại thành ra thế này »

« Xin lỗi cậu chủ vì tiểu thư Trần Nhã nói sẽ bảo vệ cô chủ nên tôi mới cho người đi theo bảo vệ ông bà chủ »

« Hừ, để cô ta bảo vệ Linh Nhi thì càng nguy hiểm cho cô ấy »

« Vậy ý cậu chủ là... »

« Đúng vậy, cô ta là mối nguy hiểm lớn nhất của Linh Nhi thế nên bác hãy thuê thêm người để bảo vệ Linh Nhi không cho cô ấy tiếp xúc với cô ta »

« Tôi hiểu rồi »

«...»

23. Chương 23

Ngày hôm sau cô tỉnh lại cảm thấy cả người đau nhức nên đi vận động một chút thì thấy anh và Trần Nhã lôi lôi kéo kéo sau vườn cô buồn rầu đi vào phòng.

Một hồi sau anh vô phòng thấy cô đang đọc sách liền vui mừng hơn hớn chạy lại chỗ cô

« Tỉnh rồi sao? Nếu đói thì xuống ăn cơm đi tớ đi học trước tối về nói chuyện với cậu! À tớ xin nghỉ phép rồi mấy ngày này cậu cứ ở nhà nghỉ đi »

« Ừm » cô lạnh lùng trả lời

« Vậy mình đi đây, tạm biệt »

Nói xong anh vẫy tay đi học thấy anh đi khỏi cô thở dài lên ban công hóng gió một lát thì Trần Nhã đi lên kiểm cô nhưng bị bảo vệ chặn lại nên la hét ầm ĩ khiến cô phải đi đến cho cô ta lên.

« Nói đi kiểm tôi có việc gì? » Linh Nhi nói

« Chẳng có gì chỉ là muốn cô tránh xa Lộc Hàm thôi »

« Tại sao tôi phải nghe lời cô »

« Bởi vì anh ấy là của tôi, chúng tôi là thanh mai trúc mã »

« Thì sao? Anh ấy có yêu cô không? »

« Đúng là anh ấy không yêu tôi nhưng cũng không tới lượt cô nếu cô không rời xa anh ấy thì mẹ cô chắc chắn không thể sống sót qua hôm nay » cô ta cười đắc ý nhìn cô

« Cô đã làm gì mẹ tôi? » cô vừa tức giận vừa lo lắng nắm cổ áo cô ta

« Còn làm gì được nữa chắc cô cũng hiểu mà..không phải sao? » cô ta hất tay cô ra cười khinh mi

« Bây giờ cô muốn tôi làm sao mới buông tha cho mẹ tôi? »

« Chỉ cần cô cầm chỗ tiền này rồi cùng bà mẹ của cô cút về nước Trung Quốc của mình và không bao giờ được quay lại thì tôi sẽ buông tha cho bà ta...cô yên tâm chỗ tiền này đủ cho mẹ con cô sống cả đời » cô ta ném một thẻ ngân hàng cho cô

« Được tôi đồng ý » cô đứng một lúc suy nghĩ rồi trả lời

Một lát sau cô về nhà thu dọn hành lý rồi cùng mẹ ra sân bay bay về nước.

Tối đến Lộc Hàm đi học về không thấy Linh Nhi đâu chỉ thấy một mẫu giấy nhỏ ” Xin lỗi tớ đã phụ lòng cậu ” của cô để lại. Anh sững sờ chạy về nhà cô nhưng không có ai cả đồ dùng trong nhà cũng không có.

Anh lang thang khắp nơi tìm cô mặc cho trời mưa rất lớn che khuất đi tầm nhìn của anh nhưng anh cứ chạy tiếp chạy mãi và ” dừng ” anh nằm giữa đường máu xung quanh là dòng máu ấm nóng chảy ra từ cơ thể rồi anh mất mắt từ từ từ từ nhắm lại rồi thiếp đi.

Lúc anh tỉnh dậy thì bắt đầu trở nên lạnh lùng với gia đình và việc đầu tiên khi anh tỉnh dậy là gọi một cú điện thoại.

« Tôi đã trở lại mau đến đón tôi »

24. Chương 24

7 năm sau anh là một minh tinh nổi tiếng khắp châu Á và châu Âu còn là chủ tịch của hai tập đoàn nhất nhì Trung Quốc và cũng là một tên sát thủ máu lạnh nổi tiếng thế giới ai ai đều nghe tên anh mà hoảng sợ. Anh được đính hôn với chị của cô không biết lý do còn cô là một minh tinh nhỏ mới vào ngành trong công ty giải trí SJ của anh.

Vào ngày cưới của chị cô và hẳn chị cô gặp tai nạn vì cô khá giống chị cô nên gia đình bắt cô đóng giả chị cô cưới anh.

Lúc hai người đám cưới cô đã có một chút rung động vì từng mơ ước được cưới anh như thế này nhưng lại có chút lo lắng vì sợ bị anh phát hiện thì gia đình mình sẽ phá sản ngay lập tức đúng vậy cô thay chị cưới anh là vì tiền.

Đêm đó khi đám cưới xong tại nhà anh anh đã không tức giận mà còn rất vui vẻ vì cưới cô.

« Lâu rồi không gặp mà bây giờ em lại trở thành vợ của tôi chắc em cảm thấy khó chịu lắm nhỉ? »

«...»

« Năm đó em bỏ tôi rồi chạy về nước không biết em có nghĩ đến cảm xúc của tôi khi làm chuyện đó không? »

« Có » cô lạnh lùng trả lời

« Vậy tại sao em còn bỏ tôi? »

« Không phải tôi chỉ học ở đó một tháng thôi sao? Tôi về trước một tuần thì có sao đâu? »

« Nhưng ít nhất em phải nói cho tôi một tiếng rồi hẵng đi chứ? » anh đập bàn quát lớn

« Không phải tôi có để lại một mẫu giấy nhỏ rồi sao? »

« Một mẫu giấy thì nói được gì có phải Trần Nhã cô ta lại làm gì phải không? »

«...»

« Sao em không nói nữa? Cô ta rốt cuộc đã nói những gì? »

«...»

« Nói » anh tức giận đi đến nắm chặt tay cô đè xuống giường

«...»

« Nói » quát lớn xé quần áo của cô quăng cô vào giữa giường kẹp chặt cô khiến cô đau đớn

« Bỏ tôi ra...cô ta không nói gì hết » cô cự quật đẩy anh ra

« Em không nói phải không? Vậy thì xem đây... »

Anh tức giận chà đạp chút giận lên cơ thể nhỏ bé trắng nõn nà của cô khiến cô đau đớn vô cùng.

« Đừng...đừng mà...bỏ tôi ra... Áhh... »

Cô khóc lóc van xin anh nhưng anh không nghe càng chà đạp thân thể cô mạnh hơn mạnh hơn đến khi nào cô nói ra thì anh mới buông tha cho cô còn cô thì vẫn ngoan cố không chịu nói ra nên bị anh chà đạp đến nổi ngất lịm đi lúc nào không hay.

25. Chương 25

Sáng hôm sau cô tỉnh dậy toàn thân ê ẩm vì sự trừng phạt của anh cô đứng dậy đi vào phòng vệ sinh hai chân cô run run đi đứng loạng choạng làm cô xuýt làm bể bình hoa anh yêu thích.

Cô đi lại gần chiếc gương khuôn mặt cô bắt tím tái và hoảng hốt khi cơ thể mình toàn những vết bầm tím. Cô ôm mặt khóc khóc vì sự nhẫn tâm của anh! Chẳng phải anh yêu cô sao? Vậy tại sao lại đối xử với cô như vậy? Anh thay đổi rồi thay đổi thật rồi.

Một hồi đứng nhìn bản thân trước gương cô bình tĩnh mò đi tắm. Tắm xong cô đi ra hốt hoảng nhìn thấy anh đang ngồi nhâm nhi ly cà phê trước cửa.

« Tắm xong rồi sao? » anh lạnh lùng hỏi cô

«...» cô im lặng không nói gì đứng đó lau khô tóc

« Ký đi »

Anh lạnh lùng ném cho cô một bản hợp đồng mà bản hợp đồng đó không phải gì khác mà là hợp đồng “bán thân”.

« Không » cô đi lại cầm bản hợp đồng lên sững sốt từ chối anh

« Không ký? Em biết hậu quả cho việc em không ký là gì không? » anh chau mày nhìn cô

« Ý anh là gì? »

« Đơn giản thôi? Chẳng phải công ty gia đình em chuẩn bị phá sản sao? Nếu em không ký vào hợp đồng “Bán Thân ” này thì em biết hậu quả rồi chứ? » anh đặt ly cà phê xuống nhìn cô cười khinh

Đúng vậy cô cười anh là vì công ty của gia đình nhưng cô không phải là người đính hôn với anh mà là chị cô. Nếu như chị cô lạnh lặn đứng trước mặt anh thì anh có như vậy không?

Cô suy nghĩ một hồi rồi nhìn ảnh cưới của anh và chị mình trên tường. Gương mặt chị có vẻ rất hạnh phúc rồi cô lại nhìn anh người con trai là mối tình đầu của mình. Sao anh bây giờ lại tệ như vậy?

« Tôi ký »

Cô trầm mặc cầm cây bút lên ký tên của mình vào cái hợp đồng đó nét chữ thật rứt khoát mà tinh tế.

Ký xong cô ném bản hợp đồng lên bàn anh cầm lấy cười khinh.

« Có vẻ như cô cũng yêu gia đình của mình nhỉ? Hay là cô vì yêu thân thể của tôi mới ký? »

«...»

Anh đứng lên đi lại gần ẵm cô lên ném xuống giường đè lên thân thể nhỏ bé của cô

« Anh làm gì vậy buông tôi ra...ừm » theo phản xạ cô cuống cuống đẩy anh ra nhưng lại bị anh khóa môi lại

« Cô là của tôi thì phải hầu hạ tôi không phải sao bà Hàm? »

Bà Hàm? Rõ ràng không phải cô anh gọi cô như vậy không phải là muốn nói cô chỉ là người thay thế cho chị cô sao? Thật nực cười

« Nhìn thì phẳng mà sờ vô thì khác hẳn nha~ » anh mò tay bóp bóp trái hồng đào của cô cười nhỏ

«... » không phải đêm qua anh đã thấy hết cơ thể của cô rồi sao? Sạo bây giờ lại như vậy? Anh đang chê nhỏ sao?

« Đêm qua không hưởng thụ được hết hôm nay tôi sẽ ăn sạch em »

« Đừng mà...ừm...ừm...cầu xin anh... »

Cô khóc lóc kêu la cầu xin anh nhưng anh không thềm quan tâm đến mà chỉ biết ăn sạch cô.

« Áhhhh.... » tiếng kêu thảm thiết của cô vang lên là lúc anh cảm thấy khoan khoái nhất mà mạnh bạo chiếm lấy cô từng chút từng chút một.

26. Chương 26

« Thu dọn đồ đi » anh đi vào phòng nhìn cô nói

« Để làm gì? » cô ngạc nhiên nhìn anh

« Tôi nói thì nghe đi đừng nhiều lời » anh chau mày khoanh tay đi ra ngoài

«...»

Một hồi sau cô thu dọn đồ xong thì anh lại đi vào.

« Thu dọn thôi mà cũng lâu » anh chau mày tỏ vẻ khó chịu

« Tôi xong rồi »

« Mang đồ đi theo tôi »

«...»

Cô xách vali đi theo anh ra cửa chính thì anh bỗng đưa vali của cô cho người làm rồi ẵm cô lên.

« Anh làm gì vậy? » cô hoảng hốt rầy rụa

« Phối hợp chút đi »

«...»

Anh ẵm cô ra khỏi cửa xung quanh toàn là phóng viên đang xôn xao hỏi anh.

« Nghe mọi người nói ngài lấy nhầm em gái của vị hồng thê có phải không ạ? »

« Làm sao có chuyện đó được? Mọi người không thấy vợ chồng tôi rất tình tứ sao? » anh cười nhạt

« Năm xưa không phải ngài yêu cô gái Linh Nhi gì đó sao? Sao bây giờ ngài lại lấy chị của cô ấy? »

« Tình cảm mà qua thời gian cũng sẽ thay đổi thôi..không phải sao? » anh lạnh lùng trả lời

« Bây giờ vợ chồng tôi phải đi hưởng tuần trăng mật phiền mọi người nhường đường »

Đám phóng viên bắt đầu xê ra cho anh đi, anh ẵm cô lên xe rồi quay ra nhìn bọn họ cười rồi lên xe.

« Hôm nay anh tốt với tôi là vì đám phóng viên đó sao? » cô quay sang giả cười nhìn anh

« Chứ sao? Cô nghĩ tôi làm vậy là gì? Đừng quá ảo tưởng quá tôi và cô đã chấm dứt quan hệ từ khi cô bỏ tôi đi rồi » anh lạnh lùng trả lời

Nghe anh nói vậy lòng cô đau nhói rất đau chỉ muốn khóc nhưng lại không thể khóc. Giống như cổ nén nỗi đau vậy như vậy rất khó chịu phải không?

Trải qua hàng tiếng đồng hồ cuối cùng cũng đến nơi. Nơi này thật đẹp a từ đây có thể nhìn thấy biển và núi. Căn biệt thự được bao bởi xung quanh là hoa và cây giống như thiên đường vậy.

Cô đứng chờ người nhìn ngắm căn nhà thì một người phụ nữ ông a ông ọ chạy đến ôm chầm lấy anh khiến cô sững sờ.

« Anh yêu à? Có biết em đợi anh ở đây lâu lắm rồi không?...Cô ta chắc là vợ anh rồi...Chào cô tôi là Tiểu Yến » cô ta ôm anh rồi quay cô nhìn cô cười cười chào cô.

« Chào..Tôi...Linh Nhi... » cô sững sờ ngạc nhiên lắp bắp nói

« Được rồi vào trong thôi »

Anh lạnh lùng ôm eo cô ta đi vào trong nhà để mình cô sững sờ ngây thơ ngạc nhiên đứng đó

Đây chẳng phải anh ta nói là cùng cô đi hưởng tuần trăng mật sao? Sao bây giờ lại đổi thành kì nghỉ của anh ta và tiểu tam vậy?

Tên này bây giờ hẳn rồi cuộc là thể loại gì vậy? Đây là muốn trừng phạt cô vì cái tội năm xưa cô vì mẹ mà bỏ rơi anh ta sao? Nếu vậy thì anh ta đạt được mục đích rồi. Mất cô không kiếm được mà rơi lệ ông trời cũng rơi lệ theo cơn mưa ngày càng lớn mình cô đứng đó tắm nước mưa.

27. Chương 27

Hai ngày sau cô tỉnh dậy thấy mình ở trong phòng cô thắc mắc đứng dậy đi ra khỏi căn phòng.

Woa bên trong căn biệt thự này đẹp thật nha. Cô tung tăng leo lên leo xuống chạy xung quanh nhà vui đùa hơn hờ.

ọ ọ bụng cô bỗng kêu lên cô ôm bụng đi tìm nhà bếp. Cô đi hoài đi mãi mà vẫn không tìm ra nên cô đành mở tất cả các cánh cửa ra đều không thấy, chỉ còn hai căn phòng cuối đối diện nhau, cô chọn căn phòng bên tay trái trước hơn hờ mở cửa ra đi vào trong rồi đóng vào. Cô quay mặt lại thì thấy anh và cô Tiểu Yến đang ở đó mặt cô bỗng xệ lại.

« Hà, xin lỗi đã làm phiền tôi xin phép đi trước » cô mở cánh cửa ra chuẩn bị đi ra thì anh quát lớn « Đứng lại ».

« Có chuyện gì nữa sao? » cô quay mặt lại giả cười nhìn anh.

« Tất nhiên rồi...nếu cô đã vào thì hãy học cách lên giường làm sao cho tốt của Tiểu Yến đi? » anh cười khinh bỉ đề cô ta xuống giường.

Ha? Anh ta đây là chê cô không biết cách lên giường hay sao? Chê thì thôi đi tại sao còn bắt cô phải nhìn mấy người tình tứ chứ? Thật nực cười a

~« Bà đây không cần » cô xệ mặt xuống đi ra ngoài đóng cửa cái “rầm” khiến bọn họ giật cả mình.

Rồi cô chạy đi rất nhanh nước mắt cứ thế tuôn trào và rồi *bịch bịch bịch*.

Anh và cô ta ở trong phòng nghe thấy tiếng động lớn bèn chạy ra thì thấy cô đang nằm bất động ở dưới lầu. Anh thấy vậy tức tối chạy xuống thật nhanh.

« Ngã từ trên cao xuống em có bị diên không? Đi đứng phải cẩn thận chứ...con nhỏ ngốc này » anh ôm cô vào lòng khóc không ra nước mắt.

Còn cô ta hoảng hốt gọi cấp cứu, năm phút sau xe cấp cứu tới đưa anh và cô đi.

« Em ở nhà đi, ba mẹ lát nữa sẽ gọi tới dừng để ba mẹ biết chuyện này » anh nhanh chóng dặn dò cô ta

« Nhưng mà anh hai...chị ấy » cô ta lo lắng nhìn cô

« Không sao anh sẽ chăm sóc...có gì anh gọi sau »

Chiếc xe cấp cứu rời đi mình cô đứng đó thấy tội lỗi.

« Anh hai...em không muốn diễn kịch cùng anh nữa...chị dâu như vậy là chịu đủ rồi...em không muốn nhìn chị ấy bị tổn thương thêm lần nào nữa »

28. Chương 28

Ở một nơi nào đó trong bệnh viện có một người đàn ông đang hốt hoảng đi đi lại lại trước phòng cấp cứu. Trải qua hàng giờ đồng hồ cuối cùng bác sĩ cũng chịu ra.

« Tôi rất tiếc đứa bé đã không còn mong người nhà trấn an tinh thần bệnh nhân »

Đứa bé? Anh nghe vậy cũng sốt hoảng loạn ngồi xuống ghế. Từ khi nào cô đã mang thai? Tại sao không có anh biết? Phải chăng anh không xứng làm cha đứa bé?

Một hồi sau cô tỉnh lại nhìn thấy anh liền hoảng sợ.

« Em tỉnh rồi sao? » anh tiến lại gần định sờ má cô nhưng bị cô hất ra

« Anh đừng có lại gần tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh, cút » cô tức giận quát lớn.

« Nhưng... » anh lơ lửng nhìn cô.

« Cút » cô quát lớn hơn làm anh giật mình đi ra khỏi phòng.

« Bác sĩ cô ấy có còn khả năng mang thai nữa không? » anh lơ lửng hỏi bác sĩ.

« Tôi rất lấy làm tiếc tỉ lệ mang thai chỉ có 1% nhưng nếu cả hai người đều cố gắng thì tôi nghĩ sẽ được »

« Cảm ơn bác sĩ » anh hất hủi đi mua đồ ăn cho cô.

1% là vẫn còn cơ hội nhưng chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ đụng chạm vào cơ thể anh.

« Linh Nhi anh có mua kem em thích nè ngồi dậy ăn cơm đi rồi ăn kem » anh mở hộp cơm ra để trước mặt cô nhưng bị cô hất đi.

« Linh Nhi em không ăn thì nói với anh tại sao lại hất đi...em có biết là lãng phí lắm không? » anh vui xuống dọn đồ

«...» cô im lặng không thèm để ý đến anh mò xuống nhà giường đi ra ngoài, thấy vậy anh giữ tay cô lại.

« Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi » cô lẳng lẳng hất tay anh ra đi ra ngoài mua thức ăn.

[...]

« Tại sao đồ ăn anh mua em vứt bỏ mà lại tự đi mua đồ ăn khác để ăn! Rốt cuộc em lấy đâu ra tiền vậy? »

«...» cô vẫn ung dung ngồi ăn như không biết gì.

« Nói! » anh nắm chặt vai cô quát lớn

« Bỏ ra » cô tức giận hất tay anh ra.

« Là tôi mua cho cô ấy » từ xa một giọng nói quen thuộc bước vào.

« Tại...tại sao cậu lại ở đây » anh ngạc nhiên nhìn Bân.

« Cậu không cần biết...bây giờ cậu chỉ cần biết là cô ấy chỉ ăn đồ của tôi chứ không phải của cậu » Bân cười nhạt nhìn anh.

« Nhiều lời mau đem trái cây đến đây nếu anh không muốn chết » cô nhìn Bân chau mày khó chịu rồi liếc anh khiến anh tức sôi máu đi khỏi bệnh viện.

Thấy anh đi khỏi cô thở dài bỏ trái táo trên tay xuống.

« Em thật sự muốn diễn vở kịch này chứ? »

« Nhiều lời cứ làm theo kế hoạch là được...em sẽ trả lại những gì anh ta đã làm với em và gia đình em...anh ta hại chị em bị tai nạn xe khi đi dự đám cưới...em sẽ không bao giờ bỏ qua cho anh ta » (Thật ra có lần cô nghe lén được người ta nói anh cho người tông vào xe của chị cô khiến chị cô không thể dự đám cưới để cưới được cô).

« Được, anh sẽ giúp em » Bân nhìn cô tỏ vẻ lo lắng và thấu cảm.

« Cám ơn anh, em nợ anh nhiều rồi » cô nhìn Bân cười nhẹ.

29. Chương 29

Hai tuần sau cô được xuất viện.

« Em đứng yên ở đây nha anh đi đóng tiền viện phí rồi quay lại » anh nhẹ nhàng nói chuyện với cô.

«... » cô vẫn lạnh lùng im lặng.

Một lúc sau anh quay lại thì không thấy cô đâu, anh giật mình nhìn xung quanh rồi thấy cô đang Lên xe của Bân liền đen mặt chạy đến vác cô lên vai.

« Anh làm gì vậy? Bỏ tôi xuống » cô tức giận đánh vào người anh vài cái.

« Anh mau bỏ cô ấy xuống » Bân hơi tức giận nắm tay áo của anh.

« Đây là chuyện của vợ chồng tôi không cần cậu lo » anh hất tay Bân ra đi hướng về xe mình về nhà.

[...]

« Về tới nhà rồi anh mau bỏ tôi xuống, anh tính vác tôi đến chừng nào? » cô tức giận đá vào chỗ đó của anh khiến anh đau điếng bỏ cô xuống.

« Hứ biết điều đấy » anh cười nhẹ đi lên lầu còn anh đứng đó ôm thằng nhỏ bị cô đá đau điếng nằm xuống đất.

« A...em được lắm... » anh tức giận chỉ tay vào người cô.

lè cô đứng trên lầu lè lưỡi chế giễu anh.

[...]

« Sao anh ta còn chưa đi làm nữa? Ở nhà chán chết được » cô nằm trong phòng tay cầm điện thoại lẩn đi lẩn lại trên giường chán nản

« Anh đi làm nha có đói thì bảo người hầu làm cho » anh đứng dưới lầu nói lớn

« Ha cuối cùng thì anh ta cũng đi » cô vui vẻ nhảy xuống giường đi ra mở hé cửa coi anh đã đi chưa rồi nhanh chóng mặc đồ đẹp đi quán bar.

Tại quán bar.

« Lâu rồi không gặp » cô vui vẻ đi vào chạy đến chỗ đám bạn.

« Hơ! Giờ mới thấy nha! Càng ngày càng đẹp nhé! Bớt đẹp lại đi tôi ghen tị lắm rồi đấy....à đúng rồi thằng chồng bà sao rồi? » cô bạn vui vẻ lấy cho cô trái rượu hạng nặng cô hay uống.

« Thôi đừng có nhắc tên khốn đó ở đây...hôm nay chơi đi tôi bao » cô nâng ly uống.

Một hồi sau cô uống say mềm không biết trời trăng đất rộng là gì nằm trên bạn.

« Chơi đủ chưa? Về nhà » anh từ đâu đi đến đen mặt lay cô.

« Bỏ tôi ra tôi muốn uống nữa...ai thèm về cái nơi quỷ quái đó chứ...ợ.. » cô tỉnh dậy mò chai rượu uống tiếp thì bị anh giật lại.

« Nè anh làm gì vậy?...woa anh đẹp trai quá nha...cơ thể cũng không tồi... » cô quay sang nhìn anh thì tự nhiên nhào tới sờ mó cơ thể anh.

« Nè chồng...chồng bà đó » cô bạn nhìn anh liền đỏ mặt lay tay cô.

« Hửm...đây là chồng tôi sao?...làm gì phải...tên đó biếng thái...khốn nạn...lắm làm sao là cái anh đẹp trai này được? » cô nhìn cô bạn cười khờ rồi xoa xoa ngực anh.

« Được lắm hôm nay tôi sẽ cho em biết tôi biếng thái khốn nạn thế nào » anh đen mặt vác cô lên vai đánh nhẹ vào mông cô cười nham hiểm đi về nhà.

[...]

Về tới nhà anh ném cô lên giường lột sạch quần áo của cô rồi ăn sạch cô đến một mẩu xương cũng không còn.

« A...ừm...ân...ô...ừm... » cô rên rỉ trong cơn sáng khoái không ngừng.

30. Chương 30

#Doãn: Bởi Vì Yêu Em Nên Muốn Có Em

Chap 30:

« Ai da...đầu của tôi » cô tỉnh dậy trong cơn mơ màng, ôm đầu choáng váng đứng dậy rời khỏi giường.

« WTF? Quần áo mình đâu? » giật mình khi trên người không có một mảnh vải che thân cô la toáng lên làm anh khó chịu trở mình ngủ tiếp.

« Làm gì mà ồn ào vậy? Không phải chỉ là ngủ thôi sao?...ừm »

* OMG? Sao anh ta lại ngủ ở đây?...Lẽ nào tối qua... * cô nhìn anh ngạc nhiên, trong phút chốc hàng ngàn hình ảnh ân ái ái ái của hai người tối qua ùa về khiến cô đen mặt lượm quần áo dưới đất đi về phòng.

« Lần này bị anh ăn hiếp...lần tới sẽ không đâu...tôi nhất định sẽ rửa mối thù này...sớm thôi... »

* Em hận tôi đến vậy sao? *

Những lời cô nói anh vô tình nghe được, lòng anh như siết chặt lại rỉ ra máu khiến anh rất đau rất đau...nước mắt cũng tự rụng không kiềm được mà chảy xuống...

* Không sao...tôi sẽ khiến em phải yêu tôi lần nữa * anh lau đi những giọt nước mắt ẩm ngồi dậy cười một cái rồi đi tắm xong xuống nhà.

« Quần gia...vợ tôi đâu? »

« Phu nhân vẫn trong phòng chưa xuống...có cần tôi... »

« Không cần đâu...tôi tự lên gọi cô ấy... »

« Khỏi cần...tôi xuống rồi » cô đi từ trên lầu đi xuống lạnh lùng nói.

«...» anh cười nhẹ nhìn cô.

« Không cần phải dắc ý tôi chỉ xuống nhắc nhở anh một câu...ba mẹ anh gọi chúng ta về ăn cơm...tôi đi thay quần áo anh cũng chuẩn bị đồ đi...có vẻ như ba mẹ anh biết chuyện tôi gả thay chị tôi rồi...và cả...chuyện đi “tuần trăng mật” » cô lạnh lùng nhìn anh rồi đi lên lầu với vẻ mặt khó chịu.

« Được... » anh vừa có chút vui vừa có chút buồn khi cô nhắc đến cái tuần trăng mật không mấy vui vẻ gì đó và cả cũng lâu rồi không gặp ba mẹ kể từ khi cô rời đi, tình cảm gia đình cũng rạn nứt từ khi đó...khiến anh càng bối rối.

Một hồi sau tại Lộc Gia.

« A...Linh Nhi về rồi...lâu quá rồi không được gặp con... » mẹ anh vui vẻ chạy ra ôm lấy cô.

« Ta đã nghe chuyện của hai đứa...là Lộc Hàm nó không tốt...con chịu khổ rồi...mau vào nhà đi ta có nhiều chút chuyện cần phải nói với con... » mẹ cô buồn rầu dẫn cô vào nhà.

«...»

Trên phòng mẹ Lộc Hàm.

« Lại đây ngồi đi ta cho con xem thứ này... » bà vỗ vỗ cái giường tay cầm một cuốn album và một tờ giấy không mấy vui vẻ nói.

«...» cô nghe lời đi lại chỗ bà ngồi.

« Đây là ảnh Lộc Hàm lúc nhỏ...dễ thương lắm đúng không? » bà vui vẻ lật từng trang ảnh của anh cho cô coi, từ nhỏ đến lớn đều có, nó như chứa đựng tuổi thơ của anh vậy...

« Ừm...rất đáng yêu...nhưng hình như ảnh hồi mẫu giáo rất ít và ảnh từ cấp 3 đến bây giờ hầu như không có thì phải... » cô nhìn ảnh cười phì phò rồi đột nhiên ngừng lại thắc mắc hỏi.

« Haiz...thật ra Lộc Hàm nó là trẻ mồ côi... » nhắc đến đây tự nhiên mặt bà biến sắc lại, rồi cuộc năm xưa đã xảy ra những chuyện gì? Lộc Hàm rốt cuộc có thân phận như thế nào?

31. Chương 31

« Haiz...thật ra Lộc Hàm nó là trẻ mồ côi... »

« Mồ côi? »

« Phải,...Năm đó ba mẹ và ba mẹ Lộc Hàm là bạn tốt của nhau, chúng ta rất thân thiết đi đâu cũng có nhau, lúc đó rất hạnh phúc...cho tới một ngày mọi sự hạnh phúc đó đều tan biến, đó là ngày mẹ Lộc Hàm mang thai Lộc Hàm bọn họ định tổ chức đám cưới nhưng bị gia đình phản đối quyết liệt...vì yêu nhau sâu đậm nên họ đã bỏ trốn...nhưng vài ngày sau thì bị phát hiện, để cứu vợ con mình ba Lộc Hàm đã tự sát...mặc dù thế họ cũng không tha cho mẹ con họ...may mắn ba mẹ đến kịp thời cứu được hai mẹ con họ, đưa họ về đây sống...nhưng sau khi sinh ra Lộc Hàm bởi vì thằng bé quá giống ba nó nên mẹ nó đã rất đau khổ mà đã tự sát theo... »

Thị ra là như vậy chắc anh ấy đã đau khổ lắm «...Vậy tại sao Lộc Hàm anh ấy lại ghét ba mẹ vậy? »

« Có lẽ là vì ba mẹ đã giấu sự thật không nói cho nó biết... »

«...»

« Những gì mẹ nên nói đều đã nói rồi...nếu nó có khiến cho con tức giận hay đau khổ thì xin con hãy bỏ qua cho nó...trước đây nó không có như vậy đâu »

gật

cách cánh cửa phòng đột nhiên được mở ra

« Về thôi...tối nay tôi còn có việc »

« Được...vậy mẹ, hẹn gặp lại »

« Được rồi đi đi khi nào rảnh thì đến chơi với mẹ »

« Được, tạm biệt »

[...] Trên đường về nhà:

« Bây giờ em ở trong phòng với mẹ nói gì vậy? »

« Cũng không có gì thú vị chỉ là xem ảnh hồi nhỏ của anh thôi »

« Ảnh hồi nhỏ? »

« Đúng vậy, là ảnh hồi nhỏ của anh đó...hồi nhỏ anh dễ thương cỡ nào mà bây giờ thì trả khác gì một khúc gỗ cứng ngắt...có điều vẫn rất đẹp trai » cô cười trêu ghẹo anh

« Tôi đẹp trai lắm sao?...Có đủ khiến trái tim em tan chảy không? » anh nhếch mép cười nhìn cô.

« Khụ khụ...anh...anh đừng có tự luyến » cô nghe vậy họ sặc quay sang chỗ cửa lắp bắp nói

[...] 21h tại nhà anh:

Cô mới tắm xong thấy phòng anh vẫn còn sáng cô thắc mắc chạy sang hỏi:

« Nè anh nói là có việc nên mới về sớm mà, sao bây giờ chưa đi? »

« Có vẻ như em muốn tôi đi quá nhỉ?...nhưng rất tiếc tôi chỉ nói vậy để được về nhà thôi tôi không thích ở căn nhà đó » anh tiến lại gần cô nói khẽ vào tai

« Ồ » cô nghe vậy đỏ mặt chạy về phòng lấy một cái gối rồi lại chạy sang phòng anh.

« Em mang gối qua đây làm gì? » anh ở trên giường chuẩn bị tắt đèn ngủ thì thấy cô ngạc nhiên hỏi

« Ngủ á » cô cầm gối leo lên giường nằm xuống đắp chăn lại.

« Em chẳng lẽ nhớ thân thể tôi rồi sao? Sạo hôm nay lại chủ động vậy? » anh quay sang véo má cô cười đùa

« Đừng có tự luyến...chỉ là tôi sợ ma thôi » cô hất tay anh ra phòng mồm nói

« Sợ ma?...haha...em có phải con nít không vậy? » anh ôm bụng cười lớn bêu cợt cô.

« Hừ...không thèm chơi với anh nữa...tôi về phòng...để cho anh cô đơn lạnh lẽo ngủ một mình » cô giả bộ tức giận ôm gối chuẩn bị đứng dậy thì bị anh kéo vào lòng ôm chặt.

« Được rồi được rồi không trêu em nữa...đừng giận mà... »

« Hừ »

« Thôi mà...tức giận nữa thì già mất...để tôi đi pha cho em ly sữa nóng nha » anh buông cô ra đứng dậy đi xuống nhà bếp.

Đúng là không thể giận nổi mà cô ngồi dậy nhìn anh đi cười nhẹ.

« Sữa đây sữa đây » một lúc sau anh cầm một ly sữa ấm lên đưa cho cô.

« Này sao anh lại ghét ba mẹ anh quá vậy? » cô vừa uống vừa thắc mắc hỏi.

«...»

« Bởi vì họ đã giết ba mẹ ruột tôi? » anh buồn rầu chần chờ một lúc rồi nói.

« Cái gì? » cô nghe vậy ngạc nhiên phun hết sữa ra nhìn anh nói. Rốt cuộc chuyện này là sao? Ai là người nói thật ai là người nói dối? Mời các bạn đón xem chap tiếp theo...

32. Chương 32

Cái gì? cô nghe vậy ngạc nhiên phun hết sữa ra nhìn anh nói.

Em làm gì mà ngạc nhiên vậy? Bắn hết giường rồi anh chau mày nhìn giường ngây thơ hỏi.

Xin lỗi...nhưng có thật là họ giết ba mẹ anh?

Phải...nhưng sao em để ý chuyện này quá vậy?

Không có gì...tôi về phòng đây cô thất thần đi xuống giường ôm gối về phòng.

Em không ngủ ở đây nữa sao?

Anh không thấy giường bẩn à?

Bẩn thì thay...không phải em sợ ma sao?

Anh bị hăm à? Trên đời này làm gì có ma

...

Tại phòng cô...

Quái lạ...dở dàng là mẹ nói ba mẹ ruột anh ấy vì gia đình mà chết...anh ấy thì nói là ba mẹ anh ấy bị ba mẹ hiện giờ giết chết....Aaaaa cô bối rối vô đầu hết lớn.

Này có chuyện gì vậy? Em không sao chứ? nghe thấy tiếng hét anh nhanh chóng phóng qua phòng cô thì bị cô ném cái gối vô mặt bảo Cút... .. khiến anh thất thần về ngủ

Haiz...tức chết được, rốt cuộc chuyện này là sao? cô lại vô đầu hết lớn lần nữa khiến anh lại lo lắng chạy qua lần nữa, thì lại bị ăn dèp và cái câu thần thoại lúc này, cút...:v...haiz đúng là con gái có cái tính nóng nảy mà...

Không được mình nhất định phải tìm ra sự thật

Đúng, nhất định phải tìm ra sự thật

Cút...

A...Đi liền, ngủ ngon...

Cút...ha...Tức chết mà...

Sáng hôm sau cô thức dậy rất sớm, tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo kín mít, từ trên xuống dưới toàn là màu đen, đã thế còn đeo khổ trang đen, kính đen, giày đen, nón đen....trông không khác gì...tên trộm...

Cô đi theo anh, núp tới núp lui, lẩn tới lẩn lui...chỉ mong lấy được tin tức gì đó từ anh...nhưng toàn bị anh...cắt đuôi...thế là cô đành tìm đến nhà ba mẹ hiện tại của anh...điều tra...thì lại thấy anh ở trước cổng...

Sao...sao anh lại đến đây? cô nhìn anh ngạc nhiên hỏi

Sao tôi không được đến đây?...Em chạy trong tim tôi chưa mệt hay sao mà còn theo dõi tôi vậy? anh lại gần ôm eo cô

Làm...làm gì có...anh quá ảo tưởng rồi...tôi chỉ đến đây thăm mẹ thôi... cô đỏ mặt đẩy anh ra

Còn dám chối? Xem hôm nay tôi trừng trị em ra sao... anh sát lại gần cô vác cô lên vai ném vào xe cười nhạo hiếm.

Á...đừng lại gần tôi...Á đừng lột quần áo...Á nhột đừng liếm...Á đừng đâm...Á...ừm...Khốn nạn...

33. Chương 33

Sáng sớm hôm sau cô trở mình đau đớn bước xuống giường đi vào nhà tắm..

« A...khốn nạn...hành mình cả đêm còn chưa đủ mà còn dám sai mình làm việc nhà? »

Cô tức giận nhìn tờ giấy dán trên gương mà giật xuống xé nát dục vào thùng rác...

« Nhưng mà cũng tốt...mình có thể kiếm được một số manh mối nào đó từ căn nhà này... »

Cô đứng chờ người suy nghĩ một lúc rồi vui vẻ hơn hờ tắm rửa sạch sẽ rồi tiến hành kế hoạch... lục đồ...

« Sao không có ta?...Chỗ này cũng không có...chỗ kia cũng không có?...Có khi nào có căn cứ bí mật không?... »

Cô lục lọi hết cả căn biệt thự nhưng không có bèn đi lại gần tường gỗ tìm kiếm xem còn lối đi bí mật nào không...Cô gõ hết tất cả các góc ngách trong nhà đều không có động tĩnh...chỉ còn bức tường phía cuối hành lang...cô đi gần lại nó...gần lại...gần lại...cô tính đưa tay lên gõ thì điện thoại lại reo....

« Alo Bân? Có chuyện gì vậy? »

[Chúng ta gặp nhau đi anh có chuyện quan trọng cần nói]

«...»

[Quán cũ]

«... »

tút tút Tiếng điện thoại tắt, cô rời khỏi bức tường, thay quần áo rồi đến điểm hẹn.

« Có chuyện gì không? »

Cô chau mày đi lại chỗ Bân ngồi xuống.

« Nghe nói dạo này em rất thân rất gần gũi với anh ta? »

« Anh gọi tôi ra đây chỉ để nói chuyện này? »

« Đúng vậy... »

« Vậy thì tôi về đây... »

Cô buồn bực đứng dậy chuẩn bị đi về thì bị Bân giữ tay lại.

« Chẳng nhẽ em quên những gì anh ta làm với em sao? »

«...»

« Không phải em muốn trả thù anh ta sao? Sao bây giờ mềm lòng rồi?...Chẳng lẽ em vẫn còn yêu anh ta? »

« Đủ rồi...chuyện của tôi tôi tự giải quyết không cần anh xen vào... »

Cô tức giận hất tay Bân ra bỏ đi...

« Em thật sự muốn chung sống với người đã giết chết con của em sao? »

Bân chau mày buồn bã nhìn cô nói lớn..

« Con...Con của tôi?... »

Liệu Linh Nhi sẽ ra sao khi biết mk có con và nó đã bị anh hại chết? Mời đón xem chap sau

34. Chương 34

« Em thật sự muốn chung sống với người đã giết chết con của em sao? »

Bân chau mày buồn bã nhìn cô nói lớn..

« Con...Con của tôi?... »

Cô giật mình sờ bụng mình rưng rưng nước mắt rồi lại lau đi quay sang nhìn Bân cười khờ...rồi bỏ lưng quay đi...

« Chuyện của tôi không liên quan đến anh...vỡ kịch đã hạ màn rồi anh không cần diễn tiếp đâu...tạm biệt...không hẹn gặp lại »

«...Chết tiệt...tôi sẽ khiến em phải yêu tôi...em chỉ là của mình tôi mà thôi...kkk »

Cô đi một lúc thì Bân tức giận đập bàn rồi ngồi cười điên dại khiến mọi người xung quanh đều khiếp sợ...
Riêng cô lúc đấy thì cứ sờ tay lên bụng hoang mang...cô không thể tin được những gì hắn nói nhưng nếu như hắn nói thật thì sao?...lúc đó cô phải làm sao đây?

« Gì Linh Nhi »

Trong lúc đang hoang mang thì có một cậu nhóc chạy đến ôm lấy chân cô làm cô giật mình...

« Cháu...cháu là ai? »

« Gì Linh Nhi không nhớ cháu à? Cháu là A Tu nè...là con trai siêu chuẩn soái ca của nữ thần Nguyệt Nguyệt đây... »

Cậu nhóc bỏ chân cô ra xoay một vòng đưa tay lên cầm tỏ vẻ đẹp trai..

« À? Là A Tu đây sao? Cháu lớn nhanh thật đó...ba mẹ của cháu đâu mọi người về nước khi nào vậy? »

« A Tu học trường này nè...A Tu đang đợi ba đến đón thì gặp được gì xinh đẹp nè...A Tu mới về nước mấy ngày trước...sao dạo này gì không lên wechat nữa vậy? Làm A Tu gọi mãi không được »

Cậu nhóc chỉ tay sang ngôi trường trước mặt cười rồi nhìn cô buồn rầu...

« Tại dạo này gì hơi bận nên không lên...A Tu có muốn đến nơi này với gì không? »

« Muốn ạ A Tu thích đi chơi lắm đấy »

« Được... »

Sau đó cả hai cùng nhau bắt taxi đi đến chỗ cô thường hay đến...

« Gì ơi? Sao mình đến quán bar thế? »

« Giải sầu... »

«...»

« Phục vụ...cho một ly “Phiền não” »

« À...vâng? »

« Gì ơi? Gì có chuyện phiền não à? Nếu có chuyện gì phiền não thì đừng gọi loại đó mà hãy gọi một ly “Ưu sầu” sẽ tốt hơn đấy... »

« Vậy sao? Có vẻ như con hiểu về lĩnh vực này lắm nhỉ? » cô ngạc nhiên nhìn thẳng nhóc nhỏ tuổi mà am hiểu về rượu...

« Phục vụ...đổi ly “Ưu sầu” »

« Có liền...của quý khách đây »

Cô cầm ly rượu vừa gọi lên nhâm nhi...vị vừa cay vừa đắng lại có một chút ngọt...rất giống với tâm trạng của cô hiện giờ...

« Gì thấy sao? »

« Ừm...tuyệt đấy »

« Haha đương nhiên rồi...loại mà A Tu chọn thì đương nhiên phải ngon rồi »

Thằng nhóc nghe thấy lời khen liền tỏ vẻ tự cao nhìn cô cười khanh khách..

« Nhưng mà Gì này? Gì có vẻ tâm trạng không được tốt cho lắm...có chuyện gì sao? »

«...Không có gì chỉ là Gì hơi hoang mang một chút... »

«...phục vụ cho một ly “Hoang mang” loại nhẹ »

« Có liền... »

«...» cô cầm ly rượu lên uống, nước mắt đột nhiên tuôn trào ra khiến A Tu sững sốt lại gần lau nước mắt cho cô...

« Gì ơi Gì đừng có khóc mà, gì mà khóc là A Tu khóc theo đây... »

« Gì không sao chỉ là rượu cay quá làm gì kiềm chế không được...xin lỗi con nha »

lắc đầu

« Gì ơi dù có chuyện gì *ngáp* cũng không được giấu một mình nhé, gì có thể kể cho A Tu nghe *ngáp* A Tu sẽ luôn bên cạnh bảo vệ Gì, Gì không được khóc nữa nhé *ngáp* hứa nha... »

Thằng nhóc cầm tay cô vừa ngáp vừa nói rồi lăn ra ngủ lúc nào không hay...cô thấy vậy thì ôm thằng nhóc vào lòng xoa đầu nó cười nhẹ...

* Nguyệt Nguyệt à? Cậu có thằng con thông minh thật đấy vừa am hiểu về rượu lại còn rất hiểu chuyện...Nếu như con mình còn sống thì 1 năm sau nó trông như thế nào nhỉ? *

« Gọi cho ba thằng bé »

« Vâng... »

35. Chương 35

« Sao giờ này mới về »

Thấy cô về nhà muộn anh có chút bực bội bỏ ly trà trên tay xuống bàn đứng lên nhìn cô.

«...»

Mặc kệ anh nói gì cô thờ ơ đi về phòng, thấy cô như vậy khiến anh tức điên đi lại nắm chặt lấy tay cô.

« Mau nói »

« Không liên quan đến anh... »

Cô hất mạnh tay anh ra có chút bực bội, nói rồi quay đi thì bị anh đẩy vô tường tức giận hét lớn..

« NÓI »

«...» cô im lặng né khỏi ánh mắt của anh.

« Mau nói » anh thấy cô tránh né càng phát nổ mà nắm lấy cằm cô bóp chặt nó, bắt cô phải nhìn mình.

« Đau... »

Cô đau đớn khóc lóc, anh nhìn thấy vậy liền thả cô ra dùng dùng về phòng. Còn cô chỉ biết đứng đó ôm mặt khóc, bác quản gia thấy vậy liền đem hộp khăn giấy đến cho cô.

« Thiếu gia đã đợi cô cả buổi chiều...thiếu gia rất lo lắng cho cô...»

«...»

Anh đợi cô?? Tên Lộc Hàm đó mà cũng biết lo lắng cho cô à? Ha, đúng là diễn xuất tốt thiệt mà? Anh đây là đang muốn chuộc lại lỗi lầm hại chết con cô sao? Nực cười?

Cô lau đi nước mắt, lạnh lùng đi về phòng tắm rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Sáng hôm sau, cô dậy rất sớm, soạn hết quần áo bỏ vào va-li rồi đem một tờ giấy đưa cho bác quản gia...

« Cô thật sự muốn đi à? »

gật đầu cười

«... »

Nói rồi cô xách va-li rời khỏi căn biệt thự sa hoa, rời bỏ tên cầm thú? Vĩnh viễn?

Cô đi được một lúc thì anh tỉnh dậy..

« Thiếu gia? Cậu tỉnh rồi? »

« Ừm? Cô ấy đâu? »

«...»

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của quản gia, anh cảm thấy có điều gì đó không lành bèn chạy nhanh vào phòng cô, thì...không một bóng người, đến quần áo cũng không có một cái...

« Thiếu gia? Cửa cậu »

Bác quản gia thấy anh như vậy bèn đưa anh tờ giấy hồi sáng cô đưa...

[Chúng ta li dị đi, tôi không muốn sống với kẻ đã hại chết con của mình, tờ li hôn tôi đã kí rồi, từ giờ trở đi chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào cả...]

Anh lấy cầm tờ giấy đọc, nước mắt không tự chủ mà rơi xuống, anh vò nát tờ giấy dục xuống đất, phóng xuống xe đi tìm cô...

1 tiếng

2 tiếng

Đều không có động tĩnh, anh liên hệ với đàn em thì biết cô đang ở Sân bay chuẩn bị về Việt Nam.

Anh nghe vậy ngay lập tức đến sân bay, nhưng...đã quá muộn...Anh bắt lực quỳ xuống đất...Không phải anh muốn dẫu cô chỉ là sợ cô nghe xong sẽ đau khổ, anh làm vậy là vì cô?...Nhưng mà bây giờ có nói có giải thích cỡ nào thì cũng...muộn rồi...

Anh lạnh lùng đứng dậy quay lưng chuẩn bị đi thì một bé gái chạy đến đưa cho anh một cây cỏ bốn lá...

« Mẹ cháu nói nếu như có một ước nguyện nào đó thì hãy cầm cây này rồi ước, điều ước đó sẽ thành sự thật, cũng như cô ấy sẽ quay lại.. »

«...Cám ơn cháu » anh nhìn cô bé cười rồi bỏ đi..Nếu như những điều cô bé đó nói là sự thật, thì điều anh muốn ước là “mong cô sẽ tha thứ”...

36. Chương 36

Năm năm sau, tại sân bay Lục Đường, một người phụ nữ kiều xa đang xách va-li hướng về cửa ra ngoài, cô đi lướt qua một người đàn ông vạm vỡ ăn mặc chỉnh chu đang bàn việc với trợ lý..cảm giác thật lạ nhưng lại rất quen thuộc, mùi hương trên người đó cứ như đã ngửi thấy ở đâu rồi.

« Tôi về rồi... »

« Về rồi sao? Vậy thì tốt! Tôi có nhiệm vụ mới cho em »

«??»

« Tối nay tham gia bữa tiệc khai trương công ty mới của Lộc Hàm »

«...Được »

« Tốt, tôi sẽ đi cùng em »

« Không cần »

«...»

[Tối hôm đó]

« Tổng giám đốc Lộc Hàm, xin chúc mừng, chúc mừng »

« Cảm ơn tổng giám đốc Trương đã tới, vinh hạnh cho tôi rồi, tối nay cứ ăn uống thoải mái, tôi xin phép đi trước »

« Được »

cộp cộp cộp tiếng bước chân của một cô gái đi vào, rồi hết mọi ánh nhìn lên người mình, kể cả anh..

« Cô ấy thật đẹp »

« Đúng vậy »

Linh Nhi?...sao cô ấy lại ở đây?

« Chào tổng giám đốc Lộc Hàm tôi là tổng giám đốc công ty Linh Thương, tên tôi là...Layla »

Cô gái ấy bước đến chỗ anh, chìa tay nhìn anh cười thì đột nhiên anh ôm cô lại khiến mọi người ngạc nhiên.

« Linh Nhi, cuối cùng em cũng về rồi »

« Xin lỗi anh nhầm người rồi, tôi là Layla » cô khó chịu đẩy anh ra xa, phủi phủi bộ trang phục của mình.

«...»

« Thất lễ rồi cô Layla, chỉ là cô rất giống vợ của thiếu gia nên anh ấy mới mạo phạm, mong cô thứ lỗi » tên thư ký của anh thấy vậy bèn chạy tới xin lỗi cô.

« Oh? Không sao, chỉ là người vợ đó của anh...đâu rồi? » cô vừa lau tay vừa cười mỉa mai khinh bỉ anh..

«...»

« À cô ấy đã đi du học rồi » thấy anh không trả lời được anh thư ký vội vã trả lời nhưng lại bị cô đá kích khiến không nói được gì.

« Anh này, tôi có hỏi anh sao? »

«...»

« Cô ấy...giận tôi bỏ đi rồi nhưng bây giờ cô ấy đã trở về » anh buồn bã nhìn cô âu sầu nói.

« Vậy sao? Vậy thì chúc anh sớm làm lành với vợ mình » cô nghe anh nói liền cười nhẹ quay đi.

« Đương nhiên »

«... »

« Vương Lực, điều tra tất cả về công ty Linh Thương cho tôi » anh nhìn cô ra đi mà buồn bực, quay sang nói nhỏ với anh thư ký.

« Rồi »

37. Chương 37

[Tại nhà Layla]

« Em về rồi? »

«... »

« Sao vậy? Gặp anh ta chưa? »

«...Rồi »

«...Anh ta có làm gì em không? »
«...Anh ta chỉ nói tôi rất giống vợ anh ta »
«...Vậy em... »
« Tôi chúc anh ta sớm làm lành với vợ »
«...Em muốn quay lại? »
«...Tôi mệt rồi tôi đi ngủ đây »
«... »

38. Chương 38

Cốc cốc

« Vào đi »

Cạch

« Thiếu gia, tôi không thể điều tra được gì về công ty đó, cứ như đã thiết lập an ninh bảo vệ chặt chẽ vậy tôi không thể mở khóa được...nhưng công ty đó rất nổi tiếng trước đây là công ty của Trịnh Bân bây giờ là của Layla, với lại có một điều tôi thấy rất thú vị, tổng giám đốc hiện tại của công ty đó là người Trung Quốc thời gian cô ta ra nước ngoài trùng khớp với ngày phu nhân bỏ nhà ra đi...» Vương Lực bước vào phòng đưa cho anh một sấp tài liệu liên quan tới cô.

«...Được rồi ra ngoài đi »

«...»

*Linh Nhi, rốt cuộc năm năm nay em đã trải qua những gì? Tại sao khi trở về lại nói dối tôi là Layla? Với lại...tại sao lại không nhớ tôi? Công ty đó là sao? Hai người có quan hệ gì? * anh cầm tư liệu trên tay có chút buồn bực.

reng reng reng

tút

« Có chuyện gì? »

« Tổng giám đốc, cô Layla muốn gặp ngài... »

«...Cho người đưa cô ấy lên đây »

« Vâng »

tút

« Cô Layla mời cô đi theo tôi »

« Được »

39. Chương 39

« Anh Hai! »

« Sao em lại ở đây? »

« Thế nào em không được tới sao? »

« Không có, anh đang bận em ra ngoài đi... »

« Hứ không chịu đâu anh Hai chơi với em đi...đi mà » cô nhóc nũng nịu chọc phá tùm lum anh nó thì *cạch* cánh cửa được mở ra.

« Ầu có phải tôi đã phá hỏng hai người không? Xin lỗi tôi xin phép đi trước » cô cười khờ nhìn họ tính đóng cửa lại thì cô nhóc đột nhiên chạy tới ôm lấy cô.

« Chị Dâu... »

*Chị Dâu? Không phải cô ta là người tình của anh ta sao? Tại sao lại gọi mình như vậy? *

« A? Có vẻ như đã hiểu lầm ở chỗ nào rồi! Tôi không phải chị Dâu của cô! Tôi là Layla » cô vội đẩy cô ấy ra khiến cô ấy có chút buồn.

« Chị Dâu em biết là chị vẫn giận em và anh Hai, lúc đó tụi em chỉ là muốn chị ghen thôi, nhưng không ngờ lại xảy ra việc đó... »

« Xin lỗi cô nhầm người rồi, tôi không phải chị Dâu của cô »

«...»

« Tổng Giám Đốc Lộc Hàm, nếu anh có việc bận thì tôi xin phép đi trước » cô nói xong liền quay đi..

«....»

«....»

*Chị Dâu? Trò đùa? Ha? Tại sao lại nói những điều này với tôi? Mọi thứ đã không thể nào quay lại được rồi...cũng giống như con của tôi...không thể nào “sống lại” *

40. Chương 40

[Tại văn phòng]

« Hy vọng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ »

« Hợp tác vui vẻ »

bắt tay

« Cũng trưa rồi chắc cô cũng đói hay là tôi mời cô đi ăn cơm »

«...Thứ lỗi giám đốc Lộc, tôi còn có hẹn tôi xin phép đi trước »

«...»

« Vương Lực, điều tra xem cô có hẹn với ai »

« Rõ »

«... »

5p sau:

« Tổng Giám Đốc, đã điều tra ra, hiện tại cô Layla đang ăn cơm với giám đốc Trịnh ở Lưu Ly Quán... »

« Chuẩn bị xe...chúng ta cùng tới đó... »

« Rồi »

[Lưu Ly Quán]

« Yo, cô Layla trùng hợp thật, vị này là... » Vương Lực vui vẻ đến chào cô, nhìn người bên cạnh...

«...»

« Cô ấy là vợ tôi » Hần ngồi sát lại cô khoác vai cô thì bị cô hất ra...

« Không phải, chúng tôi chỉ là đồng nghiệp »

« Oh, vậy chúng tôi có thể ngồi chung không? »

«... »

« Vậy thì không khách sáo nữa, phục vụ cho hai phần mì Ý »

«...»

« Không biết, tại sao giám đốc Lộc lại ở đây? »

« Chúng tôi tình cờ đi ngang qua thì thấy cô nên vào thăm »

« Vậy sao? Chứ không phải là cho người theo dõi à? »-Bân

«...»

« Hừ, theo dõi vẫn là tốt hơn người nào đó tự nhận là chồng của cô ấy »

«.....»

«.....»

Tia sét

Tia sét

Bầu không khí này, cũng quá đáng sợ đi...

« Tôi vào nhà vệ sinh một lát » cô chịu không nổi đành đứng dậy đi vào nhà vệ sinh...

« Tôi cũng có việc nên ra ngoài một chút » Vương Lực thấy thế cũng chuồn ra ngoài thì bị hai người này lôi xuống ngồi.

« Vương Lực, nói với anh ta mau tránh xa Linh Nhi »

« Trịnh Tổng anh hãy tránh xa phụ nhân ra »

« Anh nói với anh ta, TÔI KHÔNG TRÁNH »

« Giám Đốc, Trịnh Tổng nói là không tránh »

« Hừ »

« Hừ »

Sát khí

Sát khí

Đùng đùng

rón rén rón rén Vương Lực nhẹ nhàng chuồn khỏi thì « Đứng lại » Vương Lực giật mình lạng lẽ ngồi xuống...

Bốp

« Tránh xa cô ấy ra »

Bốp

« Không tránh »

Bốp

« Tránh ra »

Bốp

« Không tránh »

*cộp cộp cộp*cô đi ra thì thấy hai người đang đánh Vương Lực mà cứ Tránh ra, Không Tránh làm cô bực bội đi đến lối Vương Lực đi.

« Muốn đánh nhau thì ra ngoài mà đánh, đừng có đánh người vô tội »

*Phu Nhân...huhu * Vương Lực đc cô cứu thoát thì khóc lóc tạ ơn rồi quay sang nhìn hai người đó thì *Ách...lần này thì tiêu rồi...Phu Nhân ơi cảm tạ người đã cứu tôi nhưng mà chức vị thư ký này...sắp tiêu rồi huhu *

41. Chương 41

« Cô Layla này, tôi không biết cô có phải là Phu Nhân của tôi không nhưng mà tôi có một chuyện nhất định phải nói với cô »

«...»

« Thiếu Gia anh ấy thật sự rất yêu cô, tôi có thể cảm nhận được »

«...»

« Chuyện đứa bé, thật ra là hiểu lầm, cô vốn không có con, tờ sét nghiệm đó là giả, Thiếu Gia anh ấy đã điều tra nhưng vì sợ cô đau lòng nên không dám nói...không ngờ Trịnh Tổng lại biết chuyện rồi nói Thiếu Gia đã hại chết con cô... »

«...»

« Cô nghĩ thử xem làm sao chỉ trong vòng có 2 tuần trắng mặt mà cô đã có thai? Muốn biết mình có thai thì 5 tuần trở lên mới biết được...Tôi biết bây giờ có nói gì cũng không thể quay lại nhưng xin cô đừng hiểu lầm Thiếu Gia nữa... »

«... »

« Nói xong rồi, tôi về trước đây, lúc này cảm ơn cô đã cứu giúp »

« Chờ chút »

«... »

« Giúp tôi đưa tài liệu này cho anh ấy »

«...Được »

« Cảm ơn »

«...»

«...»

« À đúng rồi tôi khuyên cô một câu, người bên cạnh cô anh ta không tầm thường tốt nhất là nên tránh xa ra...nếu không, hậu quả khó lường... »

«...»

*Chuyện này, rốt cuộc là sao đây? Lộc Hàm, em có nên tin anh một lần nữa? * cô xoa bụng mình về mặt u buồn nhìn bầu trời...

« Anh, rốt cuộc tại sao lại tiếp cận cô ấy? »

« Lộc Tổng? Từ khi nào anh nhiều chuyện lên vậy? » hấn chau mày nhìn anh

«....»

« Với lại tôi tiếp cận cô ấy thì liên quan gì tới anh? » hấn nhìn anh cười mỉa mai

«... »

« Hừ, không nói được chứ gì? »

«....»

« Tôi cảnh cáo anh nếu còn yêu cô ấy thì tránh xa cô ấy ra...nếu không tôi sẽ khiến hai người mãi mãi không bao giờ gặp lại sau đó tôi sẽ biến cô ấy trở thành người phụ nữ của tôi mãi mãi...haha » hấn đột nhiên cười tà mị khiến người ta phải rùng mình khiếp sợ.

« Anh điên rồi »

« Đúng vậy tôi điên rồi, điên vì yêu thì có gì là sai? » hấn nhào về phía trước âu sầu nhìn anh

«...»

« Dù tôi có điên thì cũng xứng với cô ấy hơn loại người như anh »

«...Anh nghĩ cô ấy sẽ hạnh phúc khi sống bên người đã đâm chết chị mình xong bỏ chốn ư? »

« Mà...sao mà? »

« Sao? Có chuyện gì mà tao lại không biết? Kể cả chuyện mày làm giả tờ báo xét nghiệm nói với cô ấy tao hại chết con của cô ấy, tao đều biết hết... »

«...Haha nếu mày đã biết nhiều như vậy...thì “Chết đi”» hấn đột nhiên cầm con dao trên bàn lao về phía anh...

42. Chương 42

« Anh nghĩ cô ấy sẽ hạnh phúc khi sống bên người đã đâm chết chị mình xong bỏ chốn ư? »

« Mà...sao mà? »

« Sao? Có chuyện gì mà tao lại không biết? Kể cả chuyện mày làm giả tờ báo xét nghiệm nói với cô ấy tao hại chết con của cô ấy, tao đều biết hết... »

«...Haha nếu mày đã biết nhiều như vậy...thì “Chết đi”» hấn đột nhiên cầm con dao trên bàn lao về phía anh...

Phập cao dao đâm thẳng vào anh bụng anh khiến anh đau đớn, tay giữ chặt con dao ngã xuống đất. Máu chảy ra rất nhiều rất nhiều làm mọi người trong quán hoảng loạn gọi bác sĩ và cảnh sát.

Đúng lúc đó cô và anh thư kí quay trở lại thì thấy anh nằm dưới đất còn hấn nhìn thấy cô thì chạy lại giữ chặt vai cô, cười như một tên điên ” Minh giết người rồi haha, mình giết người rồi, Linh Nhi anh giết hấn ta rồi anh giết hấn ta rồi, từ giờ trở đi em chỉ là của mình anh thôi haha...haha ”

” Anh điên rồi... ” cô khó chịu nắm lấy tay anh ta ra chạy đến phía anh ôm anh vào lòng khóc nức nở. ” Lộc Hàm anh tỉnh dậy đi mau tỉnh dậy đi..em là Linh Nhi đây, anh mau tỉnh dậy đi, tỉnh dậy nói cho em biết sự thật đi, hãy nói rằng em đã sai đi, em biết anh sẽ không làm như vậy mà...huhu anh tỉnh dậy đi...em vẫn còn yêu anh mà ”

” Linh Nhi tại sao tại sao anh làm nhiều chuyện như vậy mà em vẫn chạy về bên hắn? Anh cũng rất yêu em mà? Chẳng nhẽ bao lâu nay vẫn chưa đủ để em chấp nhận sao? ” Hắn đi lại phía cô tỏ ra ủy khuất nhưng lại bị làm lơ, hắn tức giận nắm chặt lấy tay cô lôi dậy đẩy ngã vào cạnh bàn.

” Nói! Mau nói! ” Hắn nắm lấy cổ áo cô hét lớn khiến cô sợ hãi chảy nước mắt. Hắn thấy vậy liền đau lòng nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng nói: ” Ngoan! Anh xin lỗi đừng khóc nữa anh đau lắm, em chỉ cần nói cho anh biết tại sao thôi mà, đừng khóc anh sẽ không làm em đau nữa ha? ”

” Tôi không thích anh, anh hãy mau dừng lại đi, tội nhân cũng sẽ bị bắt thôi, nếu anh dừng lại lát nữa cảnh sát đến tôi sẽ nói giúp anh để họ khoan hồng ” cô nhìn vào mắt hắn tỏ ra đáng thương, hắn nghe vậy thấy vậy lại tức giận dậm vào cạnh bàn. ” Khốn kiếp ”

” Cảnh sát đây tất cả đứng yên.. ” một đám cảnh sát bước vào mọi người sợ hãi lùi về phía sau.

” haha tội nhân thì mãi mãi là tội nhân, kiếp này yêu em tôi không hối hận.. ” hắn ta đứng dậy giơ hai tay đi lại phía cảnh sát nhưng miệng vẫn nở một nụ cười đáng sợ nhưng nụ cười này chỉ khiến người ta vừa đau lòng vừa thấy đáng thương.

Hắn bị cảnh sát đưa đi cô liền bỏ lại về phía anh ôm anh vào lòng...

10p sau anh được chuyển vào phòng cấp cứu, trải qua hàng giờ đồng hồ mà vẫn không có động tĩnh gì. Anh thư kí nhìn cô đau lòng, đi lại về phía cô.

” Phu nhân, cô đợi ở đây cũng lâu rồi, cô về tắm rửa nghỉ ngơi đi việc ở đây cứ để tôi lo, khi nào thiếu gia tỉnh tôi sẽ báo cho cô ngay lập tức. ”

” Không tôi muốn ở lại đây chờ anh ấy bình yên trở ra, như vậy tôi mới không thấy hối hận.. ”

” Nhưng khi anh ấy trở ra mà nhìn thấy người cô dính đầy máu anh ấy cũng sẽ rất đau lòng. ”

“ ... ”

Thấy cô im lặng không trả lời mà cứ nhìn chằm chằm vào phòng cấp cứu anh thư kí cũng không biết nên nói gì làm gì mà cứ đứng đó đợi.

8 tiếng sau, cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, cô lao nhanh về phía trước nắm lấy tay bác sĩ. ” Anh ấy sao rồi? “. Bác sĩ nhìn cô mà đau lòng chỉ biết lắc đầu rồi bước đi, cô thấy vậy liền gục ngã, anh thư kí chạy đến đỡ cô. ” Đến ông trời cũng bỏ rơi tôi, không cho tôi một cơ hội để sửa chữa, lần này tôi sai thật rồi, sai thật rồi ”

1 năm sau...

Lộc Hàm! Anh bên đó vẫn sống tốt chứ?

Em vẫn ổn, con trai cũng vậy!

Thằng bé càng ngày càng giống anh rồi, lớn lên rất đẹp trai học cũng rất giỏi.

Sắp tài liệu năm đó em nhờ thư kí Vương đưa cho anh,

Trong đó là bằng chứng năm đó ba mẹ ruột của anh chết là vì bỏ trốn

Vì vậy anh cũng không cần phải hận ba mẹ nuôi của anh nữa.

Em sẽ chăm sóc họ bù cho khoảng trống của anh nên anh cũng không cần phải cảm thấy hối hận.

Em cũng sẽ chăm sóc con cho thật tốt, vì thế anh cũng không cần phải lo lắng

Cứ coi như em đang bù đắp lại sai lầm của mình trước đây.

À! Đúng rồi Bản cũng đã phải ngồi tù chung thân, công lý sẽ luôn thắng cái ác.

Và...

” Mamy! Người lại ngấm bầu trời nữa à? Mau lại đây giúp con và ông bà nội trang trí cây thông Noel này đi ”

” Được, Mamy tới liền! ”

Và...em cũng sẽ mãi yêu anh!

Tạm biệt mối tình đầu tạm biệt thanh xuân tươi đẹp, một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau!

Giáng sinh vui vẻ!

43. Chương 43

Mấy chục năm sau...

Tại một con phố yên bình, có một đám người mặc đồ đen tay cầm vũ khí đuổi theo một nam sinh học cao trung. Nhưng có vẻ như cậu nhóc này lại không sợ chúng nhỉ?

« Đứng lại! Tiểu Hàm mày đứng lại cho tao! Hôm nay tao không đánh chết mày tao không phải Vương Thụy~ »

« Có giỏi thì đuổi theo tôi đi đồ con heo mập đ* t »

« Mày...mày dám... »

Đang chạy qua một con hẻm, cậu nhóc không để ý mà tông chúng một cô gái.

« Aiz...chết tiệt »

« Xin lỗi cậu không sao chứ? »

« Cậu làm gì mà chạy nhanh vậy hả? Không để ý là có người sao? »

« Xin...lỗi »

Cô gái này làm sao mà hung dữ như vậy? Mà cũng phải bị người khác tông phải ai mà chả tức giận?

« Linh Nhi? »

« Êy! Tới liền »

Đột nhiên trong nhà kia gọi tên một ai đó? Linh Nhi? Có vẻ như là cô gái này? Cũng phải cô ta vừa trả lời mà -.-

« Tha cho cậu đó, lần sau đừng có mà chạy nhanh như vậy! Sẽ làm người khác bị thương đấy! »

Nhưng mà cô ta cũng đáng yêu thật đấy! Linh Nhi? Tôi sẽ nhớ cái tên này!

Ấy chết bọn lão Vương! Phải chuẩn lẹ~ Nhưng mà hình như không kịp rồi!

« Chạy cũng nhanh nhỉ? »

« Ba à con sai rồi~ »

« Sai? Mày mà biết sai à? Lão Lục chửi nó lại đem về nhà »

« Vâng Lão Gia »

À thì ra họ là cha con?

« Hjhj »

« Nhi Nhi? Cậu cười gì vậy? »

« Không có gì? Chỉ là...à mà thôi »

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/boi-vi-yeu-em-nen-muon-co-em>